

อินโทรรักชุนน

ใคร ๆ ก็บอกว่าพีนาวาปีสอง คณะวิศวกรรมภาคไฟฟ้านะ
น่ารัก

ใช่...ใคร ๆ ก็บอกกันมาแบบนั้น ไม่ว่าจะป็นรุ่นพี่ รุ่นเดียวกัน
หรือแม้แต่รุ่นน้องที่เพิ่งจะผ่านพ้นเข้ามาในรั้วมหา'ลัยได้เพียงไม่กี่
เดือนก็ตาม พีนาวาเหมือนแมงวง...นั่นนะผมก็เคยได้ยิน บางคนก็
บอกว่าผมเหมือนตัวสลอร์ที่ดูขี้เกียจ แต่ก็น่ารักน่าเอ็นดู ผมนะคิดแล้ว
คิดอีกว่ามันเป็นคำชมหรือเปล่า แต่ทุกครั้งที่เข้าเรียนก็มักจะมีชนม
นมเนยมาวางกองไว้ให้บนโต๊ะที่ผมนั่งเรียนประจำอยู่เสมอ ก็เลยคิด
ว่านั่นมันคงจะเป็นคำชมแน่ ๆ

โต๊ะประจำของผมคือแถวเกือบสุดท้ายหลบมุมจากสายตาของ
อาจารย์ประจำวิชาเพื่อการตั้งป้อมเตรียมพร้อมที่จะสู้รบกับความฝึน
การนอนทำให้มนุษย์เรารู้สึกสดชื่น อันนี้ผมว่าเองแหละ ไม่มีใครเขา
ว่าเอาไว้หรือก เสียอย่างเดียวน...ผมเรียนไม่ค่อยจะรู้เรื่องเท่าไร พอถึง
เวลาสอบที่ไรก็อาศัยเพื่อนที่เป็นหัวกะทิของกลุ่มให้ช่วยติวทุกที

อยากรู้จักเพื่อนผมใหม่ ไม่อยากเหรอ แต่ผมอยากแนะนำมันอะ
ช่วยฟังผมหน่อยแล้วกันนะ

เพื่อนของผมชื่อไบริท ไบริทที่แปลว่าฉลาด ไม่ใช่ชื่อยี่ห้อฟองน้ำล้างจานยี่ห้อหนึ่งอย่างที่ทุกคนคิดหรอกนะ ซึ่งมันก็ฉลาดสมชื่อ ผมเคยลองขอมือมันเวลาวางมันก็ให้...ล้อเล่น ไบริทมันเรียนเก่ง เป็นคนที่มีความเฟรนด์ลิสสูงและยังหน้าตาดีมาก ๆ

มันเป็นอดีตเดือนมหา'ลัยที่ไม่ค่อยจะมีคุณค่าเท่าไรในแวดวงดาวเดือน เพราะส่วนใหญ่ไอ้ไบริทมันชอบไปหลุกอยู่กับทีมบาสของมหา'ลัยมากกว่า งานเกี่ยวกับดาวเดือนคนที่ได้อันดับสองรองจากไอ้ไบริทก็เลยต้องรับกรรมไปแทน

แต่ว่ามันเล่นบาสเก่งนะ ผมชอบไปนั่งดูไอ้ไบริทเล่นบาส

สนามบาสลมเย็นแล้วก็มีมุมนั่งนอนได้ด้วย ไบริทมีความสามารถพิเศษคือการเล่นบาส เล่นดนตรี ส่วนผมก็มีเหมือนกัน ความสามารถพิเศษที่เพื่อน ๆ บอกว่าผมทำมันได้ดีก็คือการนอน...

มันใช่เหรอ...

เพื่อนผมมันว่ากันมาแบบนี้

ที่จริงแล้วผมก็มีความสามารถพิเศษอีกอย่างหนึ่งที่ไม่ค่อยได้แสดงออกมาเท่าไร นั่นคือการถักนิตติ้ง แม่ของผมเป็นคุณครูสอนศิลปะ เวลาว่าง ๆ เรามักจะนั่งถักนิตติ้งด้วยกันในตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ ตอนนี่แม่ของผมเสียไปแล้ว ด้วยโรคมะเร็งเมื่อสองปีก่อนตอนที่ผมสอบเข้ามหา'ลัยได้พอดี

ก่อนเสียแม่ยอมให้ผมแล้วก็บอกว่าขอให้ผมมีความสุขในทุก ๆ วันของชีวิต

นับตั้งแต่วันนั้นผมก็ไม่เคยรู้สึกเศร้าอีกเลย ผมมีความสุขกับเพื่อนกับมหา'ลัย ถึงแม้ว่าที่บ้านผมจะไม่มีความสุขก็ตาม แต่อย่างน้อยผมก็ไม่รู้สึกเศร้า

ผมเลิกถักนิตติ้งมาตั้งแต่ตอนนั้น แต่ไม่ว่าจะเป็นผ้าพันคอผืนแรกที่ถักให้แม่ หรือว่าตุ๊กตาหน้าตาบูดเบี้ยวที่ผมฝึกถักในช่วงแรก ๆ ผมก็เก็บมันเอาไว้เป็นอย่างดี คิดแล้วผมก็มีความสุขดีนะกับการได้ทำ

ในสิ่งที่ชอบ แต่ผมคงกลับไปถักอีกไม่ได้ เพราะว่าพ่อไม่ชอบอะไรที่มันไร้สาระแบบนั้น

“ไฉน哇! แอบมานั่งอยู่คนเดียวอีกแล้วนะมึงอะ”

“เปล่า” ผมไม่ได้แอบสักหน่อย

“ไอ้เบิร์ทชอบเสียงดังอยู่เรื่อย คุณสิมีแต่คนหันมามองเต็มไปหมด

“เปล่า” ไรวะ ก็เนี่ย มึงกินข้าวเสร็จแล้วก็แอบพุกออกมานั่งอยู่คนเดียว แล้วก็แอบบอกว่าไปไหน” ไอ้เบิร์ทยังคงไม่หยุดพูด และนั่นทำให้ผมคิดว่าเบิร์ทเป็นมนุษย์ผู้ชายหน้าตาดีที่พูดมากพอสมควร

“ไม่ได้แอบ เราเดินออกมา”

“...”

ก็บอกแล้วไงว่าไม่ได้แอบ ตอนเดินออกมาคนก็เห็นกันตั้งเยอะแยะ ถ้าแอบก็ต้องไม่มีใครเห็นสิ

“มึง...เกิดบนโลกจริง ๆ ไช้ปะ ไม่ได้มาจากดาวดวงไหน แล้วอำพวงกูว่าเป็นคนบนโลกหรออะ”

“เพื่อเจอนะเบิร์ท” ผมต่อว่ากลับไปด้วยเสียงเนือย ๆ

ช่วงบ่ายแบบนี้แถมยังกินข้าวมาแน่นท้องแล้วมันชวนง่วงยังงี้ก็ไม่รู้ “เรากลับไปนอนดีไหม”

“ไม่ดี! บ่ายส่งงานไง มึงลืมหิวแล้วหรอ”

จริงด้วย...

“เบิร์ท”

“มองกูแบบนี้...อย่าบอกนะว่ามึงยังไม่ได้ทำ” สมกับที่เบิร์ทเป็นเพื่อนสนิทของผมจริง ๆ เลย อย่างที่บอกว่าผมนะลืมหิวไปแล้วว่าตอนบ่ายต้องส่งงาน...ลืมหิวคิดว่าลืมนิทไม่มีแม้แต่เลี้ยวหนึ่งของความคิดที่จะไหลขึ้นมาให้ตั้งใจเลย

“ขอดูหน่อย”

“เวรรวร มึงผ่านมาสองได้ไงเนี่ย”

“ฮือเกรด”

“...”

“หยอกเล่น...เราขอดูหน่อย” ไบรท์ทำหน้าที่ตลกดีจัง ใครมันจะไปซื้อเกรตกันล่ะ ที่ผ่านมาได้เพราะคะแนนสอบผมดีหรือก งานก็ส่งถึงแม้ว่าจะขอให้ไอ้ไบรท์ช่วยทำก็เถอะ แต่...แต่ผมก็ทำเองส่วนใหญ่ นะ ผมก็มีความรับผิดชอบอยู่นิดหนึ่ง

“เออ ๆ รีบเลย อีกครึ่งชั่วโมงเอง”

“ทำเสร็จฝากไบรท์ส่งแล้วเรากลับไปนอนได้ไหม”

“ไม่ได้ไวย!”

“โคตรแย้” ผมนั่งง่วงมากเลยนะ :(

“เออ ภูเนี้ยแย้ ปีหนึ่งภูไม่น่าก้าวเท้าขวาออกจากบ้านเลยไอ้เหยี้ย ได้มีงเป็นรูมเมทไม่พอเสือกมาสนิทกันอีก”

“นั่นเราก็คงก้าวเท้าขวาออกมาเหมือนกัน”

“อะ นี่มีงด่ากู?”

“เราเปล่านะไบรท์ มันเป็นประโยชน์บอกเล่าอะ ไบรท์เคยเรียนภาษาไทยไหม เราเคยนะ...เกรตส์ด้วย” ผมบอกออกไปอย่างภาคภูมิใจ ในเกรตของตัวเอง จริง ๆ แล้วผมก็ไม่ใช่เด็กเรียนแย่นะ อย่างน้อยผมก็ได้อันดับหนึ่งมาตลอด...ตอน ม. ต้น

ถ้านับจากข้างหลัง

มันก็เหมือน ๆ กันนั่นแหละ ไม่เห็นแตกต่างกันเลย

“เฮ้ยนี้ มีงกลับยังงี้”

“รถเมล์”

“บอกให้กลับกับกู เฮ้ย ๆ จะไปไหนรถเมล์ทำไมวะ” ไบรท์พูดเรื่องนี้มารอบที่ล้านได้ถ้านับตั้งแต่ตอนเปิดเทอมแรก ๆ ซึ่งผมก็บอกไปแล้วว่าหอเรามันคนละทางกัน จะให้ไบรท์ไปส่งผมแล้ววนกลับไปหอดตัวเองมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่อง

ทำไมไบรท์พูดยากจัง

“เราชี้เกียจพูดกับไบรท์เรื่องนี้แล้ว”

“สัส”

“ด่าเราทำไม”

“กุสบถ”

“สบถใส่เรา?”

“สบถเฉยๆ สบถกับตัวเองอะครึ้นนาว่า กูไม่ได้ด่ามึง!”

“อ้อ โอเค...ก็แล้วไป”

“ถ้ากูด่าแล้วมึงจะทำไม”

“ก็เปล่า เราจะได้เลือกว่าอยากเป็นสัตว์อะไร”

“...”

กว่าจะเรียนเสร็จหนังตามก๊แบบจะปิดลงในตอนที่ขึ้นมา นั่งบนรถเมลล์ที่แออัดเป็นปลากะป๋อง ผมได้ที่ว่างตรงท้ายรถ นั่งสัปหงกพยายามที่จะไม่ให้ตัวเองหลับเพราะผมกลัวว่าผมจะเลยป้ายที่ต้องการจะลง แต่แรงโน้มถ่วงของโลกใบนี้มันช่างมากมายจริง ๆ เผลอแป๊บเดียวตามก๊ก็ปิดลง

และสะดุ้งตื่นอีกทีที่...ป้ายสุดท้าย

แป้แล้วละ

ผมนั่งรถเลยป้ายมาแล้ว

คนอื่น ๆ กำลังตระเตรียมสัมภาระของตัวเองก่อนจะถึงป้ายสุดท้ายตามที่กระเป๋ารถเมลล์บอก ผมใจเต้นรัวและทำอะไรไม่ถูก หันมองซ้ายขวากับเส้นทางที่ไม่คุ้นชินนี้ คิดหนักมากกว่าผมควรจะทำยังไงต่อดี เพราะถ้าหากโทร. บอกไอ้โบร์ทผมต้องถูกมันว่าแน่ ๆ

ทำยังไงดีนะ...

“เฮ้ย หลบหน้อยดิวะ มึงเด็กไหนเนี่ย”

“...”

เสียงตะโกนคล้ายคนจะมีเรื่องกันทำให้ผมหยุดคิดเรื่องของตัวเองและเงยหน้าขึ้นไปมองสถานการณตรงหน้าแทน

ร่างสูงที่สวมใส่ชุดนักศึกษา กำลังถูกเด็กมัธยมปลายหาเรื่อง

นักศึกษาคณันนั้นเป็นรุ่นน้องมหา'ลัยเดียวกันกับผม ผมจำได้และเคยเห็นเขาผ่าน ๆ ในตอนที่เข้ารับน้อง สายตาดึงดูดเลื่อนขึ้นจากโทรศัพท์ในมือมาสบกับผมเป็นอันดับแรก ซึ่งนั่นทำให้ผมสะดุ้งเล็กน้อยที่ถูกจับได้ว่าแอบมอง

“มึงได้ยินปะเนี่ย?!”

ไม่ทันที่จะเกิดเรื่องขึ้น รถเมล์ก็เริ่มชะลอตัวเตรียมจอด

ผมลุกขึ้นเพราะกลัวว่าจะลงไม่ทันคนอื่น ก้าวเท้าได้เพียงแค่ว่าข้างเดียวเท่านั้น รถก็เบรคและกระตุกเล็กน้อยทำให้ผมชวนเซแทบจะหงายหลังทันที แต่มือผมมันดันไปคว้าบางสิ่งบางอย่างและยึดเอาไว้ได้ทัน ผมเลยไม่ได้หงายหลังล้มไป แต่หน้าที่ผมลงไปบนสิ่งที่ยึดเอาไว้แทน

หอม...อุ๊นด้วย

“ปล่อย”

“...”

พี่!

“อ๊ะ...” ผมเซเล็กน้อยเมื่อถูกใครบางคนผลักออก เงยหน้าขึ้นก็พบว่าสิ่งที่ผมยึดเอาไว้เมื่อกี้คือร่างสูงของรุ่นน้องในรั้วมหา'ลัยเดียวกันที่กำลังมองมาด้วยสายตาไม่เป็นมิตร หลังจากนั้นน้องก็ตัวดสายตาไปมองเด็กมัธยมรอบข้างก่อนจะเดินลงจากรถไปเงียบ ๆ

ผมรีบขยับเท้าแทรกคนอื่นตามน้องเขาลงไปอย่างเสียมารยาท ชูดนักศึกษาและแผ่นหลังกว้างจมหายไปกับฝูงชน แต่ผมก็อุตส่าห์พาตัวเองเดินตามมาจนได้

ว่าแต่...ผมเดินตามน้องเขามาทำไมกันนะ

“...”

“...”

ตึก ๆ ๆ ๆ

ตึก ๆ ๆ ๆ

กึก!

อยู่ ๆ ร่างที่อยู่ข้างหน้าผมก็หยุดนิ่งอยู่กับที่ ผมหันมองซ้ายขวา ก่อนจะสะดุ้งอีกครั้งเมื่อร่างนั้นหันกลับมาหา

“ตามมาทำไม”

“...”

“ตอบดิ”

“คือ...ที่น้ำมันตรงไหนเหรอ”

“...”

“พี่...นั่งรถเลยป้ายมา”

สีหน้าของเด็กที่ยืนอยู่ข้างหน้าผมนั้นเรียบนิ่ง ไม่มีคำพูดใดออก จากปากทั้งผมและน้อง จนเวลาผ่านไปเกือบนาทีร่างสูงก็หันหลังเดินหนีผมไป เลี้ยวเข้าไปตรงตึกสูงสภาพดีที่มีตัวอักษรติดเอาไว้ว่า คอนโดมิเนียม ซึ่งผมก็ไม่ได้เดินตามน้องไปอีก

จะตามไปยุ่งงักันล่ะ...โดนยามจับโยนออกมาพอดี

แล้วผม...จะกลับยุ่งงักันล่ะที่นี่

พอเข้าตาจนแล้วจะโทร. บอกให้เบิร์ทมารับ แบทโทรศัพท์ก็ดันหมดขึ้นมา ผมน้ำตาคลอเมื่อท้องฟ้าเริ่มเปลี่ยนสีมืดลง ทูตนั้นลงพยายามที่จะเปิดเครื่องโทรศัพท์ขึ้นมา

“...”

ร่องเท้าแตะของใครบางคนหยุดนิ่งอยู่ตรงหน้าผม พอไล่สายตาขึ้นมองผมถึงได้รู้ว่าเจ้าของร่องเท้าคู่นี้ก็คือรุ่นน้องคนนั้นที่ผมเดินตามเขามา น้องยืนกอดอกมองหน้าผมนิ่งด้วยสายตาเหมือนกำลังดำอยู่ในใจ

ซึ่งผมว่าน้องต้องกำลังดำผมอยู่แน่ ๆ

“อยู่แถวไหน”

“ซอยxxx”

“ลูกขึ้น”

ผมรีบลุกขึ้นยืนจนเกือบจะล้มลงอีกครั้ง แต่น้องตัวสูงยกมือขึ้นมาคว้าคอเสื้อเอาไว้ ขมวดคิ้วแน่นเป็นปม

“ซุ่มซำม”

...

ขอโทษนะที่พี่มันซุ่มซำม

ผมได้แต่เถียงน้องอยู่ในใจ น้องเขาน่ากลัว ไม่เถียงออกเสียงด้วยหรอก

หลังจากนั้นผมก็ถูกเด็กรุ่นน้องลากคอเสื้อพาเดินออกไปข้ามสะพานลอยเพื่อรอขึ้นรถ น้องยืนเงียบไม่พูดอะไรกับผมตลอดเวลาที่เรายืนอยู่ด้วยกัน แม้แต่ชื่อก็ไม่ถาม...และผมเองก็ไม่กล้าถามด้วยเหมือนกัน จนกระทั่งรถเมล์คันสีเหลืองจอดเทียบ

น้องดันหลังผมให้เดินขึ้นไป เจ้าตัวจับราวด้านบนแน่นเมื่อไม่มีที่นั่ง ส่วนคนที่ส่วนสูงไม่ถึงต้องเขย่งแบบผมก็เลือกที่จะทำหน้าที่จับชายเสื้อของคนโตกว่าเอาไว้แทน

“ปล่อย”

“ปล่อยก็ล้มสิ” ผมทำเสียงหงุดหงิดออกไป จับแน่นชนิดที่ว่ากวาดราข้างก็ยังไม่ยอมแพ้ และแน่นอนว่าน้องก็ยอมแพ้ผมเหมือนกัน ถอนหายใจออกมาและไม่ส่งเสียงว่าอะไรมาอีก

“จะถึงแล้ว” เสียงทุ้มปนดุตั้งขึ้นเหนือหัว ผมเงยหน้าขึ้นขณะที่ตากำลังจะปิดเพราะความมัวงม อ้าปากหาออกมา น้ำตาเล็ดก่อนจะปล่อยชายเสื้อของเด็กตัวสูงตรงหน้าออกและหันมองไปรอบ ๆ ทันทีเริ่มคุ้นตาขึ้นมาบ้างแล้ว

“ขอบคุณนะ” ผมซึ่งใจมากเลย

อยากจะกอดน้องแต่ก็กลัวว่าจะโดนตีออกมา

“กองไว้ตรงนั้น”

...

“ลงไปได้แล้ว” พอรถจอดก็ไล่กันทันที

ผมก็รีบพาตัวเองลงมาเพราะกลัวว่ารถมันจะเริ่มออกตัวอีกครั้ง
รีบจนลืมไปเลยว่าจะถามชื่อน้องคนนั้น ได้แต่มองตามรถไปตาปริบๆ
ไปซะแล้ว...
เอาไว้อพรุ้งนี้ผมค่อยซื้อขนมไปให้แล้วถามชื่อน้องก็แล้วกัน

สลอธของภาคไฟฟ้า

“ขอบคุณนะ”

“กองไว้ตรงนั้น” ผมพูดขึ้นเมื่อได้ยินเสียงที่น่ารำคาญของสิ่งมีชีวิตบางอย่างที่หัวติดมือขึ้นรถมาด้วย จำได้ว่าเพื่อนผมเคยพูดถึงคนคนนี้อยู่หลายครั้ง ชื่อวานวนั้นแทบจะกรอกใส่หูผมอยู่ทุกวันจนรู้สึกรำคาญถึงแม้ว่าจะไม่เคยได้พบเจอกันสักที

พอได้เจอก็เออ...สมกับฉายาตัวสลอธของภาคไฟฟ้าดี ทำอะไรเชื่องช้าแล้วยังคู่อึดอาดไปหมด สิ่งมีชีวิตประเภทนี้อยู่รอดบนโลกมาได้ยังไงจนถึงตอนนี้กัน สำหรับผมท่าทางแบบนั้นมันโคตรน่าหงุดหงิดตั้งแต่ที่อีกฝ่ายเดินตามผมมาจนถึงคอนโดฯ เพราะดันนั่งรถเลยป้ายและไม่รู้ว่าตัวเองน่าจะอยู่ที่ไหน พอไม่สนใจก็มานั่งทำตัวเป็นสลอธป่วยอยู่ข้างหน้าคอนโดฯ ไม่ยอมกลับบ้านไปสักทีอีก

ดีที่เส้นทางกลับบ้านของอีกฝ่ายมันเป็นทางเดียวกันกับร้านเหล้าที่ผมกำลังจะไป ไม่อย่างนั้นอย่าหวังเลยว่าผมจะยื่นมือเข้าไปช่วย

“ลงไปได้แล้ว” ผมพูดขึ้น ไม่ได้สนใจมองเจ้าตัวสลอธตรงหน้าเลยสักนิด เห็นแค่เพียงเดินเซลงจากรถไปอย่างเร่งรีบ คงไม่อยากเลย

บายไปอีกละมั้ง ก็ดี...เพราะถ้าเลยอีกผมก็ไม่ช่วยแล้ว ให้หาทางกลับ
 เองนั่นแหละ ไม่ใช่ธุระอะไรของผมเลยสักนิด

ประตูรถเลื่อนปิด มีเสียงวินาทีที่ผมมองออกไปและเห็นว่ารุ่นพี่
 ที่ชื่อนาวากำลังจ้องมองตามรถมา

ผมส่ายหน้าช้า ๆ ก่อนจะเลิกสนใจ พอถึงจุดหมายปลายทางก็
 เดินลงจากรถมาเงียบ ๆ การเข้าร้านเหล้าไม่ใช่ปัญหาสำหรับผมที่เพิ่ง
 จะอายุสิบเก้ามาได้ไม่กี่วัน ไต๊ะของกลุ่มเพื่อนผมอยู่ใกล้กับลำโพง
 ท่ามกลางเสียงเพลงที่ตั้งคลอเข้ากับบรรยากาศ ผมกวาดสายตาไปมา
 มองจ้องไปยังผู้หญิงคนหนึ่งที่กำลังส่งยิ้มกว้างให้แก่ลูกค้าภายในร้าน

“มาถึงก็มองพี่เขาอีกแล้วนะมึง” ไข่ภพเลื่อนแก้วเหล้ามาตรงหน้า
 ผม มันยิ้มมุมปากรู้ว่าผมนั้นคิดอะไร “วันนี้เห็นเจ๊แกทะเลาะกับแฟน”

“อือ” ก็ทะเลาะกันทุกวันนั่นแหละ ผมขี้เกียจจะพูดแล้ว

พี่ปุเป้เป็นรุ่นพี่ผู้หญิงที่ผมเคยสนิทด้วยและผมชอบพี่เขา นับ
 ตั้งแต่เข้ามาหา’ลัยพี่เขาก็เริ่มนิสัยเปลี่ยนไปไม่เหมือนกับที่ผมเคยรู้จัก
 แต่ก็ยอมรับว่าผมยังคงชอบพี่เขาเหมือนเดิม

“ทะเลาะโคตรแรง แฟนพี่แม่งจะตบหน้าพี่เขากลางร้านอะ”

“ไอ้ให้ยี้ก๊ก!”

“เชี่ย กูลิม”

...

ก๊ก!

ผมวางแก้วเหล้าลงบนโต๊ะหันมองหน้าเพื่อนตัวเองนี่ “มึงพูด
 ใหม่”

“เอ่อ...กูบอกว่พี่เขาทะเลาะกันแรงมาก” ไข่ก๊กหน้าเจื่อน ผม
 พยักหน้าและยังคงจ้องอยู่ที่มันเพื่อรอฟังประโยคต่อไปให้แน่ใจกับ
 สิ่งที่ได้ยินก่อนหน้า

“พูดต่อ”

“ไม่มีอะไรแล้วมึง อย่าไปพะ---”

“ถูกบอกให้มึงพูด!” ผมพูดแทรกไอ้ภพขึ้นมาและยังคงมองนิ่งอยู่ที่ไอ้ก๊ก เห็นมันพูดว่าช่วยแล้วกูแต่ผมก็ไม่ได้สนใจ ถ้ามันยังไม่ยอมบอกผม มันจะได้ช่วยจริงๆ แน่

“แฟนพี่เขาอะ...พี่ตีวเขาจะตบพี่ปูเป้ แต่เฮียแม่งมาห้ามทัน บอกว่าถ้าทำร้ายพนักงานในร้านเขา ต่อให้เป็นแฟนกันเขาก็จะเอาเรื่อง” ไอ้ก๊กเล่าไปก็ถูกสายตาทิ่มแทงจากไอ้ภพไปด้วย

ผมยกแก้วเหล้าขึ้นชดริมฝีปากฟังกเจียบ ๆ จนกระทั่งมันพูดจบถึงได้วางแก้วลงและลุกเดินออกมา ตรงไปยังโต๊ะที่มีกลุ่มนักศึกษากลุ่มหนึ่งกำลังนั่งกันอยู่

“ทัพหยุด! จะทำอะไร” อีกเพียงไม่กี่ก้าวผมก็เกือบจะเดินไปถึงโต๊ะนั้น พี่ปูเป้แทรกตัวเข้ามายืนขวางและดันไหล่ผมเอาไว้ด้วยแววตาตื่นตกใจ “เพื่อนทัพเล่าอะไรให้ฟังซะใหม่”

“มันจะตบพี่”

“...”

“เป็นแฟนหรือกระสอบทราย ทำไมต้องยอมมัน” ผมถามและพยายามข่มอารมณ์ตัวเองเอาไว้ ในตอนที่สบตากับไอ้ห่วยตัวนั้นที่ทำหน้าตากวนตีนผมกลับมา

“ทัพรู้ไหมว่าทัพเป็นคนนอกในเรื่องนี้”

“...”

คนนอก?

เฮอะ ๆ นั่นสิ ผมมันก็เป็นได้แค่นั้น

“อย่ายุ่งเรื่องของพี่เลย กลับไปนั่งกับเพื่อน ๆ เถอะ...วันนี้เฮียเขาอยู่ ๆ เข้าใจที่พี่พูดซะใหม่”

“...”

“ฐานทัพ”

“อือ”

“...เลิกพยายามเถอะนะทัพ ถึงพี่ไม่มีตีว พี่ก็มองทัพเป็นแค่”

น้อง” ประโยคเดิม ๆ ที่ผมได้ยินทุกครั้งหลังจากที่พี่ปูเป้คืนดีกับไอ้ดิ่ว ช่วงเวลาที่อีกฝ่ายร้องให้มาขอให้ผมอยู่ข้าง ๆ ไม่เคยมีความหมายอะไรเลยแม้แต่นิดเดียว พอถึงเวลาที่ผมจะก้าวออกมาจริง ๆ คนที่ร้องผมเอาไว้ก็คือพี่เขา แต่พอผมคิดว่าตัวเองจะมีโอกาส ก็เป็นคนคนเดียวอีกที่ทำให้ลายโอกาสนั้นลงไปจนหมด

ผมควรยืนตรงไหน หรือว่าครั้งนี้ผมควรที่จะพอแล้วเดินออกมาจริง ๆ ลักที

“เพื่อนกูเดินหอยกลับมาเป็นหมาเปียกฝนเลย” ไอ้ภพพูดขึ้น ยกมือขึ้นจับไหล่ผมที่นั่งตื้อต่อเงียบ ๆ “มึงเลิกเหอะวะ เรื่องอื่นโหดลั๊ส แต่พอเรื่องพี่ปูเป้ทีไรเป็นหมาทุกที”

“...”

“คนอื่นมีตั้งเยอะตั้งแยะ”

“ไ่! พี่นาวากูก็น่ารักนะมึง ตัวเล็กตัวน้อย” ไอ้ก๊ากพูดชื่อหนึ่ง ออกมาทำให้ผมงยหน้าขึ้นไปมอง มันทำมือประกบกันเป็นดอกบัวตูมในตอนที่พูดว่าตัวเล็กตัวน้อย “มึงชอบแนว ๆ นี้นี้หว่า”

“ไม่” ผมตอบกลับทันที

ตัวสลอธแบบนั้นใครจะไปชอบวะ

แค่เห็นก็รู้สึกหงุดหงิดแล้ว

“มึงไม่ชอบพี่เขาเหอะวะ” ไอ้ก๊ากขมวดคิ้ว มันทำตัวเป็นแฟนคลับสลอธตัวนั้นทั้งยังหอบขนมไปวางไว้ที่โต๊ะของอีกฝ่ายตลอด เหตุผลเพราะว่ามันชอบที่จะนั่งดูตัวสลอธเคี้ยวขนมจนแก้มสองข้างพองออกมาและสายตาที่มีความสุขเวลากิน

ผมก็เคยเห็น... และได้แต่คิดว่าคนบ้าอะไรมันจะยัดซาลาเปาเข้าปากไปได้ทั้งลูก แล้วเคี้ยวอืดอาดตาปริ้อได้แบบนี้

“เฉย ๆ”

“เนี่ยยย แสดงว่ามึงมีโอกาสมชอบ พี่เขานิรันดร์นะเว้ย”

หลังจากนั้นไอ้ก๊ากก็เอาแต่พูดถึงตัวสลอธนาวาตลอดเวลาที่นั่ง

ดื่มเหล้าอยู่ด้วยกัน

ผมนั่งดื่มจนตึกตื่น พอคิดได้ว่ามีเรียนในตอนเช้าก็ขอตัวกลับมาก่อน ถ้าเกิดว่าพรุ่งนี้สายจริง ๆ ก็คงจะต้องขั้บรถไป ปกติผมชอบนั่งรถเมล์มากกว่าเพราะมันประหยัดค่าน้ำมัน แล้วก็สะดวกกว่าด้วย สำหรับคนที่ขั้บรถท่ามกลางความวุ่นวายบนท้องถนน

ผมดันประตูห้องปิดลง ถอดเสื้อผ้ออกเหลือเพียงกางเกงขาสั้น ในตอนที่ทิ้งตัวลงนอนบนเตียง

คำพูดของไอ้ก๊กเรื่องตัวสลอลธนาวดังเข้าไปมาอยู่ในหัวผม
เฮ้อออ

“รำคาญ”

คลาสเช้าเริ่มขึ้นในตอนแปดโมงตรง ผมนั่งอยู่ริมสุดฝั่งซ้ายของห้อง ถัดไปเป็นไอ้ภพและไอ้ก๊กที่นั่งวาดรูปเล่นไปเรื่อยในตอนนี้อาจารย์กำลังออกนอกเรื่อง ผมเบื่อกว่าจะฟังแต่ก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากนั่งเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างแทน

“โอ้ยยย เพจคิวต์บอยเอาพี่นางาลงอีกแล้วอะมึง น่ารักสัส... มุมข้างย้งน่ารัก” ไอ้ก๊กทำเสียงดีด้าตามประสาของมันและส่งโทรศัพท์ให้ไอ้ภพที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ผมดู

“เออวะ รูปนี้แสงโคตรได้เลย”

“...” ผมมองเจียบ ๆ ไม่ออกความเห็น

ไอ้รูปคนคนหนึ่งที่กำลังนอนน้ำลายไหลยึดมันน่ารักตรงไหนผมก็อยากจะถามอยู่เหมือนกัน เรื่องแสงดีด้านี้ก็จริงอย่างที่ไอ้ภพว่าแต่น่ารักของไอ้ก๊กเนี่ยผมว่าไม่ใช่แล้ว

“ตอนเที่ยงกูจะซื้อขนมปังสังขยาไปให้พี่เขาอีก”

“อีกแล้วเหรวอะ” ไอ้ภพหัวเราะ

“เออดี พี่เขาชอบ”

“แตกทุกอย่าง รู้ได้ไงว่าชอบอะไร” ผมพูดขึ้นบ้าง ไอ้ก๊กหันมา

ทำตาโตใส่ ชี้น้ำผมก่อนจะก้มหน้าเงียบสงบเมื่ออาจารย์หันมามอง
ทางพวกเรา

ก็ผมพูดจริง ๆ

มีอะไรบ้างที่หนาวไม่กิน เห็นใครเอาอะไรไปให้ก็ยึดใส่ปากไซ้
หมด

ผมก็อยากจะลองเอาเค้กปอนด์ไปให้เหมือนกัน ดูลิว่าจะยึดลง
ไปคำเดียวได้หรือเปล่า

หลังจากเรียนเสร็จไอ้ก๊ากก็ลากผมสองคนลงไปหาอะไรกินที่
โรงอาหารระหว่างรอเรียนคลาสต่อไป ผมนั่งกินก๋วยเตี๋ยวต้มยำอยู่
คนเดียว ไอ้ก๊ากกับไอ้ก๊ากไปซื้อน้ำอยู่ คนในโรงอาหารก็เยอะจนวุ่นวาย
เหมือนเดิม ซึ่งผมไม่ค่อยจะชอบเท่าไร

เสียงเหมือนนกแตกรัง

เปื้ออ...

อยากกินให้เสร็จแล้วขึ้นไปนั่งรออาจารย์ที่ห้องเลย

“น้อง...น้องคนนั้นจริง ๆ ด้วย” เสียงเนิบนาบของคนแปลกหน้า
ดังขึ้น ผมเงยหน้าจากชามก๋วยเตี๋ยวไปพบเจอกับสลอธของภาคไฟฟ้า
ที่กำลังส่งยิ้มเหนื่อย ๆ มาให้ ตาทั้งสองข้างปรือปรอยก่อนที่เจ้าของมัน
จะยกมือขึ้นขยี้เบา ๆ ทำทางคล้ายเด็กเพิ่งตื่นนอน

“...”

“จำที่ได้หรือเปล่า” จมื่นว้เข้าหาตัวเอง ยิ้มจนตาปิด ผมก้มหน้า
ลงกินก๋วยเตี๋ยวต่อ ไม่แม้แต่จะสนใจตัวสลอธตรงหน้า ไม่มีเสียงรบกวน
น่ารำคาญอย่างที่เคยคิด ผมเงยหน้าขึ้นก็ไม่เจอนาว่าอยู่ตรงนั้นแล้ว ไม่รู้
ว่าไปไหน แต่ก็ดีแล้วละที่ไม่วุ่นวายกับผมต่อ

...

ปึก!

“กินอะไรเหรออ” เสียงเดิมดังขึ้นมาอีกครั้งพร้อมจานข้าวที่ถูก
วางลงบนโต๊ะ

“ใครให้นั่น” ผมถามกลับทันทีที่ได้ยินเสียงเอื่อย ๆ นั้นพูดพร้อม กับนั่งลงโดยไม่รอคำอนุญาต ใบหน้านั้นเหลือหลาเล็กน้อยก่อนจะตัก ข้าวใส่ปากคำโต ไม่สนใจในสิ่งที่ผมพูดแม้แต่บ่อย

“อ้อ...ลองชิมใหม่” ตักข้าวในจานตัวเองยื่นมาตรงหน้าผม นี่มันคนประเภทไหนวะเนี่ย

“พูดเล่น ไม่ให้กินหรอก ถึงจะช่วยไว้เมื่อวาน ถ้าอยากกินก็ต้อง ซื้อเอง” นาวายังคงพูดไปเรื่อย ซึ่งผมก็ไม่รู้ว่าตัวเองบอกไปตอนไหน ว่าอยากกิน ใจก็กักกับไอ้ภพเดินกลับมาและทำหน้าที่ที่เห็นว่า ตัวสลอทที่มันปลื้มนักหนากำลังนั่งกินข้าวอยู่ตรงข้ามกับผม

“พีนาวา!”

“อ้อ สวัสดิ์” เจ้าของชื่อทำตาปริบ ๆ ก่อนจะยิ้มกว้างแสดงออก ว่าตนนั้นเป็นมิตรกับทุกสิ่งมีชีวิตบนโลกใบนี้

“...” เพื่อนผมก็ซอกหาเสียงตัวเองไม่เจอไปแล้ว เดินลอย ๆ มา นั่งลงข้างกันกับผมทั้งคู่ จ้องมองนาวาที่กำลังกินข้าวอย่างมีความสุข สลอทก็กินข้าวเร็วอยู่นะ แป็บเดียวก็หมด ลูกพรวดพรวดขึ้น เหมือนนีกอะไรได้

“น้อง พี่ชื่อขนมมาให้ อย่าเพิ่งไปไหนนะ...ไปเอาก่อน”

ชื่อ...ให้ผมเหรหอะ

อะไรคือชื่อนี้กันแล้ววิ่งออกไป แถมยังชนเข้ากับเสาในโรง อาหารอีก เจ้าตัวยีนนิ่งเหมือนจะมึน ๆ ก่อนจะออกวิ่งต่อ

ซุ่มซุ่ม...

สลอทบ้าอะไรโคตรจะซุ่มซุ่มเลย

ผมรีบยัดถ้วยเตี๋ยวใส่ปากและลุกขึ้นเดินเอาชามไปเก็บทันที ไม่ฟังเสียงทักท้วงของไอ้ก๊กหรือไอ้ภพทั้งนั้น ผมไม่ได้อยากได้ขนมนี้ ใครอยากได้ก็รับเอาไปแล้วกัน

“พี่เขาทำหน้าที่หยอyleนนะเว้ย ตอนเอาเค้กมาแล้วมึงไม่อยู่
อะ”

“...”

“นั่นดิ เขาบอกว่าแค่ขอบคุณที่มึงช่วยเขาเมื่อวาน”

“ไม่อยากจะ” ผมกระชับกระเป่าสะพานและเดินต่อเพื่อจะไป
เรียนอีกหนึ่งวิชา สายตาทอดมองไปยังลานเกียร์ด้านหน้าที่กลุ่มรุ่นพี่
กำลังนั่งล้อมวงส่งเสียงพูดคุยกันอยู่ และหนึ่งในนั้นก็คือคนที่ผมเพิ่ง
จะหลบหนีมาเมื่อตอนเที่ยง

...

“น้องไม่เอาแต่พวกกูจะกิน...ให้กูกินเถอะนาวา”

“เราไม่ได้ซื้อมาให้เบิร์ท”

“โห่”

“ร้านโปรดมึงปะเนี่ยไอ้นาวา”

“หึๆ ไม่ใช่ เราหวง...เลยไปซื้อร้านอื่นมาให้น้องแทน” ทุกบท
สนทนานั้นผมไม่ได้ยินหมดและไม่คิดที่จะส่งเสียงอะไรในตอนที่ได้ผ่าน
นาวากำลังหันหลังและผมก็มั่นใจมากกว่าอีกฝ่ายไม่เห็นผม ถ้าหากว่า
ไม่มีใครสักคนในกลุ่มส่งเสียงเรียกออกมาดังลั่น

“เอ้า นั่นมันน้องฐานทัพปะ? น้อง! พี่มีเรื่องจะคุยด้วยครับ”

...

เวร

“อ๊ะ น้องคนนั้น” ตัวสลอธของภาคไฟฟ้าทำตาโต

ใบหน้ามิน ๆ จ้องมองผมก่อนที่จะขยับเท้าตรงเข้ามาหาผม
พร้อมกับเค้หนึ่งปอนด์ในมือ พอเกือบจะถึงผมนาวาก็เกิดสะดุด
อากาศหรือมดสักตัวบนลานเกียร์ขึ้นมา เสียงตีนตระหนกของพวกเขา
รุ่นพี่ดังขึ้นเมื่อร่างทั้งร่างของนาวาเซเข้ามาหาผมชนิดที่ว่าหลบยังไ
ก็คงหลบไม่ทันแน่ ๆ ผมจึงได้เกร็งขาตัวเองไว้เตรียมที่จะรับน้ำหนัก
ของอีกฝ่าย

แผละ!

...

เต็ม ๆ

เค้กอะ เต็ม ๆ หน้าของสลอธเลย

ผมถอนหายใจดันอีกฝ่ายออกจากตัว เค้กและถาดพลาสติกกว้าง
ลงพื้นขณะที่ใบหน้ามีน ๆ นั้นเต็มไปด้วยแป้งและครีมละอะ ละเอื่อผม
เองก็เปื้อนไปด้วยเช่นกัน ดินะที่หน้าเค้กไม่ได้มาโดนผม แต่นั่นแหละ...
ไปอยู่บนหน้าของนาวาแทน

“เค้กนี่เอง...” สลอธทำเสียงสั้น

“...” ผมก็ว่าจะพูดอะไรสักอย่างเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายรู้สึกอับอาย
และดูแย่ในสถานการณ์แบบนี้ ถ้าหากว่าเจ้าตัวไม่พูดอะไรสักอย่าง
ขึ้นมาก่อน

“อะ...อ่วย” พึมพำแล้วก็จับเอาเค้กบนหน้ายัดใส่ปาก “ฮือออ
เสียดาย...รู้งี้ไม่ให้น้องหอรอก”

มันมีมนุษย์ประเภทนี้อยู่บนโลกด้วยหรืออะ...

นักศึกษาคนอื่น ๆ เริ่มมองตรงมาที่พวกเรา

ผมซ้กจะรำคาญทั้งตัวสลอธและสายตาที่จับจ้องอย่างอยากรู้
อยากเห็นพวกนั้น ผมขยับเท้าเดินต่อไม่สนใจว่าอีกฝ่ายจะจัดการกับ
ใบหน้าของตัวเองยังไง ใ้ก้กับใ้ภพพยายามดึงผมเอาไว้แต่ก็ไม่
สำเร็จ มันเลยตัดใจและเดินตามมาเงียบ ๆ แทน ผมตั้งใจว่าจะไปแวะ
ห้องน้ำเช็ดทำความสะอาดเสื้อที่มีรอยเปื้อนของตัวเองด้วย ส่วนนาวา
ก็ให้พวกรุ่นพี่จัดการก็แล้วกัน ไหน ๆ ก็ลุกขึ้นเดินมาดูเพื่อนตัวเองกัน
แล้ว วิ่งมาสะดุดล้มใส่ผมพร้อมเค้กหนึ่งปอนด์ ผมว่ายังไงมันก็ไม่ใช่
ความรับผิดชอบของผมนะ

ชุ่มช่ำขนาดนั้นจะไปโทษใครได้

แถมเจ้าตัวเองก็ดูไม่ได้เดือดร้อนอะไรกับเค้กที่เปื้อนอยู่เต็ม
หน้าด้วย ผมก็ไม่จำเป็นที่จะต้องไปเดือดร้อนแทนเหมือนกัน

“น้องไปไหนแล้ว”

“มิ่งไปล้างหน้าก่อน ปล่อยให้ผมไปเถอะ”

“เราทำเสื้อน้องเป็อน”

“หน้ามิ่งก็เป็อน!”

“ไปรท์ไม่เข้าใจ เราทำเสื้อน้องเป็อน เด็กน้องก็อดกิน...เราจะไปขอโทษ”

ผมได้ยินเสียงตกเตียงเนิบนาบไล่หลังมา ก่อนจะชะงักหันกลับ
ไปเพราะเสียงเหมือนใครบางคนกำลังวิ่งไล่ตามมาติด ๆ ไอ้ภพและ
ไอ้ก๊กที่อยู่ข้างผมเองก็มีท่าทางตกใจไม่ต่างจากผมเท่าไร

“น้อง...” พอมาถึงผมก็ทำหน้ามึนใส่ทันที โคตรจะน่ารำคาญ
เลย ถ้าผมไล่ให้ไปไกล ๆ นี้จะมีใครว่าผมหรือเปล่าวะ

“อะไร”

“ขอโทษนะ อดกินเค้กเลย”

หลงประเด็นหรือเปล่าวะ

ถ้าจะขอโทษก็ควรขอโทษเรื่องที่ทำเสื้อผมเป็อนก่อนไหม ผม
ไม่เคยบอกเลยนะว่าอยากจะกินไอ้เค้กก้อนนั้นอะ หนีมาตอนแรกก็
น่าจะรู้ได้แล้วหรือเปล่า

“ไม่อยากกิน”

“ตอนแรกนี่ก็ไม่อร่อย...แต่จริงๆ อร่อยมาก”

“...” สลอลเขาได้ฟังที่ผมพูดหรือเปล่า

“ไว้ซื้อให้ใหม่พรุ่งนี้”

“ไม่เอา”

“...แต่ลืมแล้วสิว่าซื้อจากร้านไหน นั่นได้โทษซื้อร้านที่พี่ชอบ
เลยก็ได้”

“นาวา” ผมกอดเสียงต่ำเรียกชื่อจนอีกฝ่ายสะดุ้ง ไบหน้ามึน ๆ
เงยขึ้นกะพริบตาปริบ ๆ ก่อนจะนั่งเงยไปปลັกพัก

“ไม่มีอะไรแล้วก็ไปล้างหน้า” ถ้าให้แปลคำพูดของผมอีกทีหนึ่ง

ก็จะแปลได้ว่าไปให้พ้นจากผมสักที เพราะว่าผมรำคาญเต็มที่แล้ว

“จริงด้วย ลืมไปเลยว่าพี่ทำเล็อน้องเป็อน”

“...”

“พี่จะรับผิดชอบน่องเอง” นาวาคำว่าข้อมือผมออกแรงดึงจนผมเซตามเพราะว่าไม่ได้ทันตั้งตัว พอได้สติผมก็รีบเบรคเท้าและดึงแขนตัวเองออกมาทันที

“ไปรับผิดชอบตัวเองก่อนใหม่ หยุดวุ่นวายสักที ที่ช่วยเมื่อก่อนเพราะทางผ่าน ไม่ได้อยากจะช่วยจริง ๆ เข้าใจหรือเปล่า ไม่ต้องซื้อเค้กมาให้ด้วย ไม่ชอบกิน...รำคาญ” เป็นครั้งแรกที่ผมพูดกับใครได้ยาวเหยียดขนาดนี้ บางคำฟังดูรุนแรงจนไอ้ภพจับไหล่ผม ส่งสายตาดตกใจมาให้สลับกับมองนาวาที่ยืนฟังทุกถ้อยคำที่ผมพูดด้วยใบหน้าเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

เพราะแบบนั้นผมก็เลยไม่รู้ว่าจะอีกฝ่ายรู้สึกอะไรบ้างใหม่กับสิ่งที่ผมพูดไป

“เฮ้ย ๆ ใจเย็นดิวะไอ้ทัฟ เพื่อนกูมันแค่อยากขอบคุณเพราะมึงช่วยมันเมื่อก่อน...แล้วก็ไม่บอกกูว่าเป็นไอ้ทัฟ ผাগูแต่แรกก็จบ” พี่ไบร์ทเดินตรงเข้ามา ผมรู้จักเพราะว่าพี่เขาเป็นตัวจริงทีมบาสของมหา'ลัย เคยเล่นบาสด้วยกันอยู่สองสามครั้ง และผมเองก็เคารพพี่เขาพอสมควร

“...”

“ไอนาวาไปล้างหน้ากับกู มึงด้วย...ไปพร้อมกันนี้แหละ เอากระเป๋าฝากเพื่อนมึงไว้ก่อน” พอรุ่นพี่ที่เคารพพูดมาแบบนี้ผมก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากถอนหายใจและเอากระเป๋าสะพายส่งไปให้ไอ้ภพ ส่วนไอ้กั๊กมันคงจะเคืองผมที่ไปว่าสลอนนาวา ถึงได้ส่งสายตาค้อนแล้วค้อนอีกมาแบบนั้น

ผมออกเดินตามหลังรุ่นพี่สองคนไป

นาวาหันมามองผมเป็นระยะ หลังจากพี่ไบร์ทเอาทิชชูให้

อีกฝ่ายทำความสะอาดหน้าตัวเองก่อนจะไปล้างอีกรอบ

สลอธยังคงทำหน้าที่มีน ๆ ใส่ผมเหมือนเดิม ส่งยิ้มให้เมื่อผมเลื่อน
สายตาไปสบด้วย

ไม่เข็ดหรือไงวะ

เป็นคนที่โคตรจะดีอด้าน นี่ถ้าเป็นคนอื่นโดนผมต่อว่าไปขนาด
นั้นก็ไม่กล้าที่จะเข้าใกล้แล้วนะ นี่อะไร ยิ้มไม่พอ เดินชะลอมมาอยู่ข้าง ๆ
ผมอีก

“อะไรอีก” ผมถาม ซี้เกียจจะไล่แล้ว อยากรทำอะไรก็ทำไปแล้ว
กัน ผมก็จะอยู่เฉย ๆ ของผมแบบนี้ไปนี่แหละ

“รำคาญเหวอ”

“เฮอ”

“ทำไม”

“ก็นำรำคาญ” แล้วผมจะมาต่อปากต่อคำกับสลอธทำไมวะ นี่
ก็เข้าใจอะไรยากเหลือเกิน รำคาญก็คือรำคาญดี จะมาถามต่ออีกทำไม

“แบบไหนไม่นำรำคาญ”

ยังไม่หยุด...

“หุบปากแล้วเดินกลับไปหาพีเบิร์ท” ผมตอบไปนิ่ง ๆ

นาวาหยุดคิดก่อนจะเดินเอื่อยเอื่อยไปหาพีเบิร์ทที่เดินนำอยู่
และหันกลับมาหาผม “ไม่รำคาญแล้วใช่ไหม”

...

คุยด้วยแล้วเหนื่อยวะ

ผมว่าคนที่ควรหุบปากเงียบนี่ควรเป็นผมมากกว่าอะ สลอธ
จะได้ไม่พูดอะไรตอบโต้กลับมาอีก

มาถึงห้องน้ำผมก็จัดการเช็ดทำความสะอาดเสื้อตัวเองทันที
เช็ดเอาครีมนอกก่อนจะใช้น้ำทำความสะอาดอีกรอบจนเสื้อเปียกแนบ
เข้ากับร่างกาย ส่วนนาวากำลังก้มหน้าล้างทำความสะอาดคราบที่ยัง
เหลืออยู่โดยมีพีเบิร์ทคอยช่วย เส้นผมสีดำสนิทเปียกปอนแนบไปตาม

กรอบหน้าในตอนที่เราตัวเงยขึ้นมาทำหน้าที่วงใส่ผมพร้อมกับยิ้ม
บาง ๆ

“ฐานทัพเป็ยกหมดแล้ว” เจ้าสลอธทำตาโต

ผมหันกลับมาจับเสื้อตัวเองสะบัดตรงช่วงแผ่นอกเบา ๆ “ไม่ให้
มันแนบเข้าหาร่างกาย

“ไปแบบนี้ไปเรียนไม่ได้”

“...” ผมไม่ได้สนใจว่านางจะพูดหรือทำอะไร ยังคงก้มหน้า
ก้มตาอยู่กับเสื้อของตัวเองจนกระทั่งเสียงของพีเบิร์ทดังขึ้น

“เฮ้ย ๆ มีจะทำอะไร”

สลอธของภาคไฟฟ้าขยับเข้ามาใกล้ผม จับเอาเสื้อขอบของ
ตัวเองพาดคลุมร่างด้านหน้าของผมเอาไว้ก่อนจะมองด้วยสายตา
ภาคภูมิใจ

“แค่นี้ก็ไม่ไปแล้ว”

“...”

“...เมื่อกี้มันเห็นนมฐานทัพ พี่ช่วยน้องนะ ถือว่าหายกันแล้ว”
สลอธว่าเนิบนาบและใช้ปลายนิ้วชี้มาที่ผม อยู่ ๆ มาถูกพูดใส่แบบนี้
เอาจริง ๆ เลยไหม พี่เขาไม่อายแต่ผมโคตรอายเลยวะ ตั้งทำอะไรเอา
เสื้อขอลีสีน้ำเงินเข้มคืนให้ตัวสลอธแล้วไปเรียนต่อ แต่ดันมีสายโทร.
เข้ามาก่อน

ผมหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาและกดรับทันที ก่อนจะเดินออกจาก
ห้องน้ำมาอย่างเร่งรีบ

“...”

[ทัพ ฮึก ทัพเรียนอยู่หรือเปล่า พี่โทร. มากวนทัพใหม่] เสียงสั้น
เครือสะอึกสะอื้นจากปลายสายนั้นไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจสำหรับผม
เท่าไร ทุกครั้งที่พี่ปุเป็โทร. มาก็จะเป็นแบบนี้เสมอ ร้องให้เพราะ
ทะเลาะกับไอ้เหี้ยดิวมา

“เปล่า” ผมไม่อยากจะรับสาย แต่ก็อดไม่ได้เพราะคิดว่าคนที่

เสียใจอย่างน้อยก็ต้องการคนอยู่เป็นเพื่อน ยิ่งคนคนนั้นเป็นคนที่เราชอบ ผมแม่งใจร้ายกับพี่เขาไม่ลงสักที

[มาหาพี่ได้ไหม]

ถึงสุดท้ายแล้วผมจะกลายเป็นหมาที่ไม่มีค่าอะไรเลยก็ตาม

“อยู่ตรงไหน...เดี๋ยวไป”

มันคงเป็นอย่างที่ไอ้ภพพูด...เรื่องของพี่ปูเป้คงเป็นเรื่องเดียวที่สามารถทำให้ผมไม่เคยที่จะเป็นตัวของตัวเองได้

และถึงจะไม่เคยร้องไห้ แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าใครเจ็บเวลาที่เขาคินดีกัน

ผมเดินถือเสื้อชอบของตัวสลอตติดมือมาจนถึงม้าหินหน้าตึกคณะบัญชี พี่ปูเป้นั่งอยู่ตรงนั้นและกำลังร้องไห้พลางคุยโทรศัพท์ไปด้วย พอเห็นผมก็ลุกเดินเข้ามาใกล้ กดวงสายก่อนจะปล่อยโฮออกมาจนคนรอบข้างหันมอง

“ดิ๋วบอกเลิกพี่ ฮือออ พี่จะทำยังไงดีทีพ เมื่อกินเรายังคุยกันดีอยู่เลย”

แบบไหนกันที่เรียกว่าคุยดี

จะตบหน้าเนียนะ อีกอย่าง...ผมก็ไม่เคยเห็นไอ้เหี้ยดิ๋วมันจะคุยดีอะไรเลยนอกจากตอนมาง้อขอคืนดี

“...” ผมไม่รู้จะพูดอะไร แค่มือลูบหัวอีกฝ่ายเท่านั้น ไม่กล้าทำมากกว่านี้เพราะไม่เหมาะสมก็ส่วนหนึ่ง กลัวว่าตัวเองจะสร้างความหวังขึ้นมาอีกนั่นก็ส่วนหนึ่ง

“พี่เห็นดิ๋วไปคุยกับปีหนึ่งอักษรฯ ฮึก พอพี่ตามดิ๋วก็ด่าพี่ บอกว่าให้เลิกกันไปเลยเพราะดิ๋วเบื่อ” พี่ปูเป้ยังคงร้องไห้ไม่ต่างจากเด็กยกมือขึ้นเช็ดน้ำตาที่เปรอะเปื้อนไปทั่วใบหน้าจนผมต้องล้วงมือเข้าไปหยิบผ้าเช็ดหน้าที่ตัวเองพกติดตัวไว้ออกมาส่งให้

“เช็ดหน้า”

“ขอบคุณนะ”

“...”

“นั่นเสียใครหรือ ท้าพี่ได้ชอบแล้วหรือ” ตากลมคลอน้ำตาเลือนมองเสียที่พาดอยู่บนแขนผมก่อนจะถามเสียงสั้น “พี่ขอเอามาคลุมกระโปรงได้ไหม”

“ไม่ได้”

อ่า...

ผมรีบนึกหาคำพูดอื่นหลังจากที่เปลือยทำเสียงไม่ดีออกไป “ของรุ่นพี่เขาฝากไว้”

พี่ปู่เป่พยักหน้า ผมไม่ได้หวังแต่คิดว่ามันไม่เหมาะจริง ๆ เพราะเป็นเสียของนาวา ถ้ามันเป็นเสียของผมเอง ยิ่งไงผมก็ถอดใจให้เอาไปคลุมได้

“ขอบคุณนะท้าวที่มากอยู่เป็นเพื่อนพี่”

“อือ” ผมกดตัดสายไต้ภพอีกครั้งและเลือกที่จะนั่งอยู่กับพี่ปู่เป่จนเวลาผ่านไปหลายชั่วโมง ผมไม่ได้เข้าเรียนไปสองคลาส ตอนนี้ท้องฟ้าเปลี่ยนสีไปแล้ว แต่ผมก็ยังคงนั่งฟังเสียงพูดเจือเสียงหัวเราะของพี่ปู่เป่อยู่แบบนั้นไม่รู้จักเบื่อ พี่เขาดีขึ้นและเริ่มยิ้มแย้มชวนผมไปที่ร้านเฮียในคืนนี้

“ไปนะท้าว เอรารถไปด้วย...แล้วท้าวก็ไปส่งพี่ที่บ้าน” ริมฝีปากเคลือบลิปสติคสีแดงคล้ำยิ้มน่ารักขณะที่อ่อนผม สองมือจับแขนผมแกว่งไปมาแผ่วเบา “นะ ๆ ไปน้ำา”

“ไปสิ” ผมพ่ายแพ้อีกแล้ว

ถ้าเป็นแบบนี้ยังไงก็ตั้งใจไม่ได้แน่ ๆ

แต่ผมรู้สึกดีที่ได้เห็นพี่เขายิ้มและอ่อนผมแบบนี้

“เย่ ท้าวน่ารักที่สุด งั้นตอนเย็นแวะไปรับพี่ด้วยนะ”

ผมพยักหน้า มองรุ่นพี่สาวตัวเล็กหยาบโทรศัพท์ขึ้นมาพูดคุย ลักพักและยิ้มออกมา ไม่นานเจ้าตัวก็วางสายและหันไปมองรถคันหนึ่งที่ขับตรงเข้ามา ผมจำได้ว่ามันเป็นรถของไอ้ดิว พี่ปู่เป่ไม่ได้สนใจ

ผม ปล่อยผ้าเช็ดหน้าวางทิ้งเอาไว้บนโต๊ะและเร่งรีบวิ่งเข้าไปหาแฟนตัวเอง

รู้ว่าต้องเป็นแบบนี้

ผมแหม่งรู้ดีเลยละ แต่ก็ยังโง่อยู่เหมือนเดิม เขาทำแบบนี้มาเท่าไร ก็ยังไม่หายโง่สักที

ไ้ภกับไ้กักับผมยึดยาวในตอนที่เรากระเป๋ามาให้ มัน พักอยู่หอใน ส่วนผมที่ไม่ค่อยชอบความวุ่นวายสักเท่าไรก็เลือกที่จะอยู่ข้างนอก คอนโดฯ เป็นของน้ำผมที่ตอนนี้ย้ายไปใช้ชีวิตแต่งงานอยู่กับสามีที่ต่างประเทศ ผมไม่เสียค่าห้องแต่ต้องจ่ายค่าน้ำ ค่าไฟ และค่าส่วนกลางอื่นๆ ด้วยตัวเอง

ผมออกจากมหา'ลัยในตอนเย็นเกือบจะค่ำมืด ยืนรอรถเมล์จนกระทั่งสายที่ผมต้องขึ้นมาถึง ก้าวขาไปด้านบนถึงแม้ว่าคนจะเบียดเสียดกันพอสมควรก็ตาม

“อย่าเพิ่งไป ๆ”

“...”

มันมาอีกแล้ว

ผมจำเสียงของสลอตได้แม่นยำมาก ยิ่งเมื่อเห็นร่างอึดอาดที่กำลังเร่งพาดตัวเองขึ้นมาด้านบนรถ ก็ทำได้เพียงแค่ออนหายใจออกมา กับโชคชะตาของตัวเอง

นาวาเห็นผมเมื่อขึ้นพ้นบันไดรถมา

“น้องฐานทัพ” ยิ้มกว้างแบบมีน ๆ ผมเผ้ายุ่งเหยิงในตอนที่สบตา

ผม

ผมแก้มึนหน้าหนี แต่พอหันกลับมาอีกทีที่ตัวสลอตที่เคยยืนยิ้มอยู่ก็สะดุดหัวทิ่ม เอาหน้าผากมาจูบกับเสาเหล็กที่ผมจับอยู่แล้ว เป็นที่เรียบร้อย ดังปึกจนคนรอบข้างตกใจไปด้วย

“โ้ย!”

เฮ้อออ

มีครั้งไหนบ้างที่จะไม่ทำให้ตัวเองเจ็บนะ

“สะดุดอีกแล้ว...”

“...”

“เหล็กนูนหรือเปล่า” ลูบหัวตัวเองเสร็จก็มองไล่ขึ้นมาลูบคลำเสาเพื่อหาว่ามันนูนตรงไหน พอไม่เห็นรอยนูนก็มองไล่ขึ้นมาหาผม แหวดตาเต็มไปด้วยความสงสัย “น้องฐานทัพกลับเย็นจัง...นั่นเสื้อพีนีขอคืนได้หรือเปล่าครับ”

“อือ เอาไปดิ” ผมยัดคืนไปทันทีแบบไม่คิดว่าจะต้องเอากลับไปซักให้ อยู่ยัดติดค้างอะไรเลย ผมไม่อยากจะพบกับสลอธรวาอีก

“คนเยอะเนอะ”

“...”

“จะเลยป้ายอีกไหมนะ” พึมพำกับตัวเอง

“อย่าไง้ เคยเลยแล้วก็หัดจำบ้าง”

“จำอยู่ แต่ถ้าหลับก็จะเลยไง้”

“ก็อย่าหลับ”

“มันห้ามไม่ได้นะฐานทัพ คนเราพอง่วงตาก็จะปิดลงแบบนี้... แล้วพีกังววมกเวลาเย็น ๆ ดูตาฟีลลี่” สลอธซี่ที่ตาตัวเองให้ผมดู ซึ่งผมก็ไม่ได้มองหรอก เตรียมเงินเหรียญจ่ายให้แก่กระเป๋ารถเมล์ที่กำลังเดินแทรกผู้คนจากด้านหน้ามาเรื่อย ๆ

“สองบาท ห้าบาท สิบบ... ฐานทัพมีหนึ่งบาทไหม”

อะไรอีกวะเนี่ย

“ไม่มี”

“...” สลอธทำหน้าที่แบ่ ล้วงกระเป๋าของตัวเองต่อ

ผมถอนหายใจออกมาก่อนจะหยิบแบงค์ห้าสิบบชิ้นมาส่งให้แก่กระเป๋ารถเมล์ บอกป้ายที่จะลงทั้งผมและนาวาก่อนจะส่งเงินไปให้เขา

“จ่ายให้พี่เหรออ”

“...”

“ใจดีจัง จะร้องไห้แล้ว”

“เพิ่งเลิกหรือไง” ผมถามขึ้นตัดบทพูดไว้สาระของอีกฝ่าย

นาวาเจียบ สายหน้าตอบผม “เปล่า เลิกตั้งแต่ป้ายแล้วอะ แต่ไปนอนเล่นที่ห้องสมุดมาแล้วเผลอหลับ ตื่นมาอีกทีก็ไม่เหลือใครแล้ว นอกจากอาจารย์ ตอนแรกพี่ก็ว่าจะไปอ่านหนังสืออะฐานทัพ หลับไปตอนไหนก็ยังไม่รู้เลย” เล่าไปทำหน้างงๆ ใส่ผมไป

เออ ผมกึ่งงงเหมือนกัน

“จะถึงป้ายแล้ว”

“วันนี้ถึงไวจัง”

“...”

“พี่นั่งไปส่งทัพแล้วค่อยให้ทัพนั่งรถมาส่งพี่อีกทีดีไหม”

พี่เป็นสัตว์โลกน่ารัก

ผมกลับถึงหอพักหลังจากที่ถูกเด็กรุ่นน้องไล่ลงจากรถมา
ทั้ง ๆ ที่ตั้งใจว่าจะนั่งไปส่งด้วยแท้ ๆ น้องคงเป็นห่วงผมแน่นอนเลย
หรือไม่ก็อาจจะรำคาญอย่างที่เคยบอก ผมเชื่อว่าน้องฐานทัพนะใจดี
เพราะเห็นปากว่าผมที่ไรแต่ก็ช่วยทุกครั้งเลย อย่างเมื่อบานที่ช่วยผม
ถึงจะเพราะว่าเป็นทางผ่านแต่น้องก็ช่วยผมเอาไว้อยู่ดี วันนี้ก็ยังจ่าย
ค่ารถเมลิให้อีก

เป็นรุ่นน้องที่ดีมาก ๆ ถ้าได้สนิทด้วยก็คงจะดี

วันนี้ผมนั่งทำงานที่จะต้องส่งทั้ง ๆ ที่ในหัวได้ยินแต่เสียงที่นอน
กำลังร้องเรียกหา

‘นาวา’

ทุกคนได้ยินไหม...

ไม่ได้ยินสินะ ก็แหงละสิ ที่นอนมันจะมีเสียงเรียกได้ยังไง ถ้า
แบบนี้ก็คงเป็นที่นอนผีสิง หึ ๆ ผมก็แค้นโนไปเองว่าที่นอนกำลังร้อง
เรียกผมในช่วงเวลาแสนง่วงแบบนี้ อยากรมุดผ้าห่มอุ่น ๆ แล้วหลับให้
สบายไปยันเช้า กอดหมอนข้างนุ่ม ๆ แค่นี้ก็ไม่ต้องตื่นแล้วในวัน
พรุ่งนี้

อีกกี่วันจะถึงวันหยุดนะ...

เฮ้อออ

“ทำไมไม่เสร็จสักที” ผมบ่นงืมงำเลือนหน้าจอโทรศัพท์ก่อนจะเขียนลอกเนื้อหาลงในใบงานที่กำลังทำอยู่ อยากจะไปขอลอกใส่ไบริทจะได้เสร็จไว ๆ แต่ก็เกรงใจ แล้วอีกอย่าง...ผมคิดว่าผมก็ควรทำด้วยตัวเองบ้างเพราะไบริทมันคงไม่อยู่ช่วยผมไปตลอดชีวิต

จะว่าไปตอนนี่ก็หิวแล้วนะ

หิวข้าว

เมื่อตอนเย็นยังไม่ได้กินอะไรเลย นี่ผมก็นั่งอยู่ตรงนี้มาสามชั่วโมงแล้ว...ผลออกกลับไปสองชั่วโมง ต่อด้วยนั่งเลื่อนดูวิดีโอห้องหมาในเฟซบุ๊กอีกครั้งชั่วโมง สรุปแล้วทำงานจริง ๆ ก็คือครึ่งชั่วโมงที่ผ่านมา นี่เอง มันช่วยไม่ได้ ก็ห้องหมามันน่ารักและผมก็ไม่สามารถต้านทานความน่ารักนั้นได้

ผมว่าผมจะตั้งใจทำงานต่อให้เสร็จ

...

“ไปหาอะไรกินดีกว่า” แต่บางทีสมองกับความต้องการของผมก็ไม่ค่อยจะสามัคคีกันเท่าไร ผมทนหิวไม่ได้พอ ๆ กับที่ทนอดหลับอดนอนไม่ได้ ถึงสมองจะคิดและบอกว่าจะทำงานต่อให้เสร็จสิ แต่ร่างกายก็คือลุกขึ้นมาเปลี่ยนทางเก่งเป็นทางเก่งวอร์มเตรียมจะออกไปหาอะไรกินแล้ว

ผมหยิบเบงก์พันยัดใส่กางเกง วันนี้ตอนจ่ายค่ารถเมล์ผมมีแค่เศษเหรียญและเบงก์ใหญ่เท่านั้น ก็เลยต้องขอยืมน้องฐานทัพ แต่น้องก็ดันไม่มีเช่นกัน แต่ถ้าจะให้เอาเบงก์พันจ่าย ผมคงโดนกระเป๋ารถเมล์ด่าตะเพิดลงจากรถแน่ ๆ ขนาดเบงก์ห้าร้อยยังเคยโดนด่าแล้วด่าอีก จนผมสำนึกไม่ทัน ต้องหาเหรียญเตรียมเอาไว้ตั้งแต่ก่อนจะขึ้นรถ แต่เมื่อตอนเย็นผมรีบจริง ๆ กลัวว่ารถเมล์จะไม่รอก็เลยลืมไปเลยว่ายังไม่ได้แตกเบงก์พันเตรียมเหรียญมาจ่ายค่ารถ

แย่มาก ๆ เลย

และคงแย่มากกว่านี้ถ้าผมไม่เจอฐานทัพ

แต่ทุกครั้งที่เจอน้อง ผมมักจะมีเรื่องน่าอายตลอด อย่างเช่น วันแรกที่เปลวไฟออกไปคนเดียวตอนตัวเองจะล้ม พอวันต่อมาก็สะดุดขาตัวเองล้มหน้าจิ้มเค้กไม่พอ ยังไปชนน้องเป็อนไปด้วยอีก ตกเย็นก็มากี่สะดุดบันไดรถหน้าทีมไปชนกับเสาที่น้องจับอยู่

คิดว่าที่เพื่อน ๆ ชอบบอกว่าคุณซุ่มซำมมันเป็นเรื่องใส่ร้ายกันเสียอีก ตอนนั้นผมเริ่มคิดแล้วว่าผมน่าจะซุ่มซำมจริง ๆ นั่นแหละ

ฐานทัพทำหน้าที่เป็นอย่างดีด้วยแต่ก็ยังชวนคุย ผมชอบบอกอีกครั้งว่าคุณคิดว่าน้องเขาน่ารักมากเลย ใจดีกับผมสุด ๆ และผมก็ยืนยันความคิดของผมว่าคุณน่าจะอยากที่จะสนิทกับน้องมาก ๆ เลยนะ

พรุ่งนี้จะต้องไปตีสนิทด้วยให้ได้ แล้วก็ต้องหาเงินค่ารถไปคืนให้น้องด้วย

แต่เค้กคือของต้องห้ามสำหรับฐานทัพเพราะว่าน้องไม่ชอบ

ผมเดินลงมาจากหอพักแล้ว ได้ตึกมีนักร้องกินข้าวกันอยู่เยอะเยอะเลย แต่ว่าผมอยากจะกินข้าวมันไก่ตรงหน้าปากซอยมากกว่าก็เลยเดินเอื่อย ๆ ออกมาท่ามกลางลมที่พัดราวกับจะหักโค่นต้นไม้ลงมาทับผม ช่วงนี้ลมแรงแต่ก็ไม่มีฝนตกนะ มีแค่ลมกับเสียงฟ้าร้องเท่านั้น

ผมเจอไอ้ต่างหมาในซอยนอนแฉ่งแฉ่งอยู่ข้างถังขยะ วันนี้น้ำมันนอนเงียบไม่เท่าผมอย่างที่เคยทำ เพียงแค่ปรายตามามองเท่านั้น ก่อนจะถูกสะบัดก้นให้และมุดหน้าเข้าหาถังขยะ

พอเดินมาถึงปากซอยผมก็หกลี้นวเดินตรงไปยังร้านข้าวมันไก่ที่ตัวเองเคยมานั่งกินบ่อย ๆ ทันที ท้องผมร้องโครกคราก แถวนี้อีกร้านข้าวเยอะและยังมีของกินเต็มไปหมดในช่วงเวลาเย็น ๆ แต่บางร้านก็เริ่มเก็บของปิดร้านแล้ว

ผมเดินผ่านร้านเหล่านั่นจนมาถึงร้านข้าวมันไก่ที่มีป้ายใหญ่ ๆ

ติดอยู่ด้านบน

ป้าเจ้าของร้านยิ้มกว้างในตอนที่ผมเดินตรงเข้าไป

“วันนี้ก็มา เหมือนเดิมไหมลูก”

“...” ผมมองเมนูอาหารที่ติดอยู่ก่อนจะพยักหน้า

ข้าวมันไก่มีแคลอรีสูงโดยเฉพาะถ้ากินแบบเพิ่มหนัง บางคนจึง
ชอบสั่งเนื้อล้วนมากกว่า

ผมก็กลัวอ้วนนะ...

“พิเศษ หนึ่งเยอะ ๆ เลยนะครับป้า” ผมบอกไปเนิบนาบ ก่อน
จะหันซ้ายหันขวามองหาโต๊ะที่จะนั่ง

...

นั่น...แผ่นหลังคู้่มาก ๆ เลย

ผมขยับเท้าเดินเข้าไปที่โต๊ะด้านในสุด ก่อนจะไหล่หน้าไปจ้อง
สบตากับคนที่กำลังนั่งกินข้าวมันไก่อยู่ก่อน “น้อง...เจอกันอีกแล้ว”

โลกกลมจัง พรหมคงลิขิตเพราะเห็นว่าผมอยากจะสนิทกับน้อง
ฐานทัพแน่ ๆ

“...” ฐานทัพก้มลงกินข้าวต่อไม่พูดกับผม ข้าวในจานน้องยัง
เต็มอยู่เลยแสดงว่าต้องนั่งอยู่อีกนานแน่ ๆ ตอนนี้นั่งในร้านก็เยอะ
ที่ว่างก็น้อย ถ้ามีลูกค้าคนอื่นมาเขาคงจะไม่มีที่นั่งหากผมเลือกนั่งโต๊ะ
ที่ยังว่าง เพราะฉะนั้นผมจะนั่งกับน้องฐานทัพนี่แหละ

ครี๊ดดด

“นั่งด้วยนะ” ผมตีหน้ามึนบอกไป

ฐานทัพยกหน้าและทำแววตาเบื่อหน่ายแต่ก็ไม่ได้ไล่ผมอย่าง
ที่คิด

“มากินบ่อยเหรออ”

“เปล่า”

“นี่ร้านโปรดพี่เลย”

“อือ รู้แล้วทีหลังจะได้ไม่มาอีก”

ปากคอเราะราย ข้าวมันไก่ออกจะอร่อยนะ

“อร่อยไหม”

“...”

“สั่งไก่ล้วนเหรอก ทำไมไม่กินหนัง...อร่อยนะ”

“อ้วน”

“พีกิน ตอนนีพีก็ยังไม่อ้วน”

“ข้าวมันไก่พิเศษหนึ่งเยอะๆ ได้แล้วลูก” ข้าวมันไก่ของผมมาพอดีเลย ข้าวมันไก่จานใหญ่เพิ่มข้าวโปะด้วยเนื้อไก่ติดหนังวางปิดมาจนมิด น้ำจิ้มข้าวมันไก่ที่ให้มาเยอะแบบไม่กั้นนี้แหละที่ผมชอบ แล้วน้ำซุ๊ปก็อร่อยมากด้วย ไม่จัดหรือว่าเค็มจนเกินไป

ผมตักข้าวขึ้นมากำโตหลังจากราดน้ำจิ้มลงบนไก่

ฐานทัพเคี้ยวข้าวไปมองหน้าผมไปด้วยแววดตาแปลกๆ ตอนที่ผมยัดข้าวใส่ปากในคำเดียวจนไก่ที่อยู่ด้านบนข้าวร่วงหล่นกลับลงไปในงาน

“ไอ้ะ ไก่มันดีน...มันยังไม่ตาย” ผมพูดขึ้นเมื่อเคี้ยวข้าวเสร็จแล้วเรียบร้อย หยิบไก่ชิ้นนั้นขึ้นมาตรงหน้าและขยับส่ายเบาๆ

“ดี๊ก็ดี๊ๆ”

“...”

ไม่ขำเหรอก

โธ่ ทำไมน้องไม่เส็นตื่นเลยละ

ผมตั้งหน้าตั้งตากินข้าวต่อ ฐานทัพกินข้าวไปพลางเล่นโทรศัพท์ไปพลางก็เลยช้า ไม่ต่างจากผมเท่าไรที่ค่อยๆ กินทีละคำ แต่คำโตมันก็เลยหมดเร็วกว่าน้อง ผมดูदन้าจนหมดแก้ว นั่งรอว่าเมื่อไรรุ่นน้องตัวสูงจะกินข้าวหมดสักที พอหมดก็ชิงถามออกไปก่อนที่น้องจะได้ขยับตัว

“ฐานทัพสั่งอีกจานไหม”

“ไม่”

“งั้นพีไปจ่ายเงินนะ”

“...”

น้องไม่ตอบ ผมก็เลยลุกไปหาป้าเจ้าของร้านและให้ป้าคิดเงินของผมรวมกับของน้อง ก่อนจะรีบเดินออกจากร้านมาไม่รอให้ถูกเรียกเอาไว้ เพราะผมจ่ายค่าข้าวให้ไปแบบนี้ฐานทัพคงจะโวยวายใส่แน่นอน แต่ผมถือว่ามันเป็นคำขอบคุณจากผม เป็นน้ำใจเล็กๆ น้อยๆ จากรุ่นพี่ปีสอง!

รู้สึกภูมิใจในตัวเองจังที่ได้เลี้ยงข้าวน้อง

จะว่าไปวันเสาร์นี้ผมมีเลี้ยงน้องรหัสนี้มา เงินจะพอไหมนะ...

ไปกินแล้วค่อยอยู่ล้างจานหลังร้านปิดได้หรือเปล่า

ผมกลับขึ้นห้องมา กดเปิดไฟและจ้องมองโต๊ะทำงานที่มี

แผ่นกระดาษวางอยู่ ตัดสินใจนั่งลงและเร่งทำงานจนเสร็จในเวลาต่อมา ใช้เวลาทำไม่นานเท่าไรหรอก ตอนนี้แค่ตีสามเอง...ทำไปหลับไปจนสุดท้ายก็เสร็จ

ไฟในห้องถูกปิดลงและผมก็ได้นอนหลับ

มุดตัวอยู่ใต้ที่นอน หลับสนิทจนกระทั่งเสียงโทรศัพท์แผดเสียงร้องดังขึ้นลั่นห้อง ผมพยายามที่จะไขว่คว้ามันและเปิดเปลือกตาขึ้นดูอย่างยากลำบาก ผมไม่ตั้งนาฬิกาปลุก เสียงที่ได้ยินคือไอ้เบิร์ทโทร. มาขัดขวางเวลานอนของผม

“เบิร์ทมีอะไร เรานอนอยู่” ผมถามงัวเงีย ดึงผ้าห่มขึ้นคลุมถึงคอ

อยากนอนต่อ ผมยังง่วงอยู่เลย

[ไอน้าว! มึงอยู่ไหน เข้าส่งงานนะ มึงจะไม่เข้าหรือ] เบิร์ทเสียงดังอีกแล้ว แต่นี่มันยังเพิ่งเช้า ผมเพิ่งจะได้นอนไปแป๊บเดียวเอง จะรีบไปทำไม

“มันเพิ่งจะเช้านิดหน่อยเองนะเบิร์ท”

[เพิ่งเข้าบ้านมึงดิ! แปรดโม่งกว่าแล้ว เราเรียนเก้าโมงไอ้สลอบ มึงรีบลุกอาบน้ำแล้วมาเรียนเดี๋ยวนี้]

“อ้อออ ก็ได้รับรู้แล้ว ๆ” ผมตอบรับและกอดวาง นอนซุกหมอนต่ออีกแป๊บหนึ่งก่อนจะลุกจากเตียง ลากร่างตัวเองเดินโซเซเข้าไปอาบน้ำกว่าผมจะอาบน้ำแต่งตัวเสร็จและนั่งวินมอเตอร์ไซค์มาถึงมหา’ลัยก็ใกล้จะเก้าโมง เหลืออีกห้านาที่เท่านั้นกับการก้าวเท้าขึ้นบันไดมา

ผมพยายามเร่งตัวเองแล้ว...แต่มันได้แค่นี้จริงๆ

มาถึงห้องในตอนนี้อาจารย์กำลังเริ่มเช็กชื่อพอดีบอดี้ ผมแทรกกายนั่งลงข้างไอ้เบิร์ทและเพื่อนคนอื่นในกลุ่ม ยิ้มแห้งไปเมื่อโดนสายตาของเพื่อน ๆ ที่มแทงมา

เช็กชื่อเสร็จก็ส่งงานและเริ่มสอน ผมนั่งฟุบหลับเงิบหลังจากฝันต่างตาได้แค่สิบนาทีแรกเท่านั้น ผมนอนไหลอยู่กับโต๊ะจนกระทั่งหมดคลาสและในเฟซบุ๊กก็เต็มไปด้วยรูปนอนน้ำลายยืด ไม่ต่างอะไรจากที่เพจคิดต์บอยเอาไปลงเมื่อวาน

แค่น่าเกลียดกว่า...เพราะคนถ่ายมันคือไอ้เบิร์ท

“เบิร์ทถ่ายเราทำไม”

“ใครให้มึงหลับเองอะ”

“ไม่มีใครให้หลับ เราง่วงเราก็นอน” ผมทำปากคว่ำใส่มันในตอนที่เราลงมากินข้าวกัน ได้เวลาที่ผมจะต้องแนะนำเพื่อนคนอื่น ๆ แล้วในกลุ่มผมมีเบิร์ทแล้วก็โค้ช ผู้ชายตัวสูงนิสัยดีที่ซอบหิ้วขนมจากบ้านมาฝากผมตลอด ส่วนอีกคนก็ติม...เพื่อนตัวสูงใส่แว่นที่เล่นบาสคู่กันกับเบิร์ท มีแฟนแล้ว แฟนน่ารักมาก ๆ ด้วย

ผมอยากจะโดดเรียนตอนเที่ยงไปหาที่นอนแต่ก็ถูกเบิร์ทหิ้วคอเข้าห้องเรียนจนได้

นั่งน้ำตาคลอจากการหาที่นอนเรียนจนหมดคลาส

เบิร์ทกับติมมีนัดกันไปเล่นบาสรวมถึงโค้ชด้วยในตอนเย็น ทั้งสามคนชอบหิ้วผม ลากคอไปที่สนามบาสด้วย บังคับผมกันทั้งที่รู้ว่าผมเล่นไม่เป็นก็ยังจับลงมาวิ่งตามไอ้ลูกกลม ๆ สีส้มนี้ แล้วผมตามใครทันบ้างล่ะ แต่ละคนสูงอย่างกับเปรต ส่วนผมก็ตัวอย่างกับม้าแคระ

วิ่งวนไปมาในสนามจนมันไปหมดแล้ว

ไหนจะเสียงพูดคุย สายตาของสาว ๆ ที่มาส่งดูไอ้เบิร์ทเล็ก
เลื้อยขึ้นขีดเหงื่อจากใบหน้า โชว์กล้ามเนื้อหน้าท้องของมันอีก

“เอ้าไง? เล่นด้วยกันไหมมึง”

หือ...นั่นน้องฐานทัพนี่

“...”

“เล่นขำ ๆ กัน ไม่เล่นก็ไม่ว่านะ” เบิร์ทบอกกับน้องขณะที่ผม
กอดลูกบาสเอาไว้และส่งยิ้มกว้างไปให้

“อือ ผมเล่นด้วย” ฐานทัพในชุดสำหรับนักกีฬาตอบตกลงและ
เดินลงสนามมา ผมส่งลูกบาสคืนให้เบิร์ทไป ตัดสินใจเล่นต่อด้วยทั้ง ๆ
ที่เล่นไม่เป็น

ผมราวกับเป็นตัวแถมของทีมไอ้เบิร์ท วิ่งวนไปมาในสนาม
เหมือนวิ่งเล่นในขณะที่คนอื่นเขากำลังจริงจังกับการเล่นกัน จนกระทั่ง
เบิร์ทส่งลูกมาทางผม เหมือนจะเห็นภาพสโลว์เลย์ในตอนที่ถูกบาส
กระทบหน้าเข้าจัง ๆ มือสองข้างที่ยกขึ้นจะรับลูกบาสนั้นค้างอยู่กลาง
อากาศก่อนเซไปชนกับเด็กตัวสูงข้างหลัง

“ไอน้าวา!”

“ไหวไหมมึง”

“ไหว ๆ”

“ใครเขาสอนให้เอาหน้ารับลูกบาส” น้องพูดทำหน้านิ่งมองผม
ที่หันกลับไปหา ก่อนจะดันผมออกจากตัวและวิ่งไปหยิบลูกบาสขึ้นมา
เริ่มเล่นกันต่อ

...

ผมรู้สึกมัน ๆ แต่ก็ยังไม่ยอมแพ้

ดูที่ว่าผมจะเชื่อง้ำไปนิดหนึ่งถึงได้ตามไม่ทันลูกบาสเท่าไร
ตาลายไปหมดตอนที่เลื้อยสายตามองฐานทัพที่กำลังเลี้ยงลูกบาสสลับ
มือไปมาต่อหน้าผม

ผมตัดสินใจก้าวเข้าไปยื่นแขนเพื่อที่จะแย่งลูกบาสจากน้อง แต่เหมือนว่าจะพลาดเป้าหมายไปเล็กน้อย เมื่อสิ่งที่ผมเข้าไปแย่งนั้นไม่ใช่ลูกบาส แต่กลายเป็นร่างสูงของเด็กปีหนึ่งที่หยุดนิ่งกับที่พร้อมกับเพื่อนของผมด้วยเช่นกัน

ผมกะพริบตาปริบ ๆ แล้วเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของร่างที่กำลังส่งสายตาดู ๆ มาให้ผมเต็มที

“คือว่า...” สายตาผมเลื่อนหนีจากน้องไปเห็นลูกบาสที่กลิ้งออกจากสนามไป

ทำยังไงดี...

ผมกอดน้องอีกแล้ว ครั่งนี้คนเต็มเลยด้วย

“หมดแรงแล้วอะ” ผมพึมพำพึงแหะไปบนตัวน้องก่อนจะหลับตาลง

ฝันดีนะทุกคน...

“นาวา!” เสียงดุดังขึ้นและผมก็ถูกเด็กรุ่นน้องรังคอกเสื้อดึงออกจากตัว ผมเหมือนลูกหมาที่ถูกฐานทัพหัวคอเอาไว้ ตีหน้ามีนส่งยิ้มให้อีกฝ่ายที่ดูเหมือนจะอารมณ์ไม่ค่อยดีเท่าไร ผมจึงพยายามที่จะทำตัวเป็นสัตว์โลกที่น่ารักเผื่อว่าน้องจะได้เอ็นดูแล้วปล่อยผมไป

“เมื่อไหร่ที่จะแย่งลูกบาส”

“...”

“ฐานทัพอย่าทำหน้าดุสิ พี่ไม่ได้ตั้งใจกอดนะ” ผมทำหน้ายุ่งขมวดคิ้วชนกันให้เหมือนว่าผมนั้นกำลังซีเรียสอยู่ ทั้ง ๆ ที่ในสมองก็คือพร้อมจะหลับหนีได้ทุกเมื่อ

“เอ่อ...คือกุขอเพื่อนกุคินนะมึง” ไอ้ไบร์ทส่งเสียงและโผล่หน้าเข้ามา ไบร์ทขอผมคินอย่างกับว่าผมเป็นสิ่งของอย่างนั้นแหละ แล้วน้องฐานทัพก็มองไปที่ไอ้ไบร์ทนิ่ง ก่อนจะเลื่อนสายตามามองผมอีกครั้ง และปล่อยผมออกไปหาไอ้ไบร์ท

“ไบร์ทช่วยเราด้วย” ผมทำเสียงค่อยขยับไปหลบหลังเพื่อนสนิท

เมื่อน้องฐานทัพบังคงจ้องมาด้วยสายตาไม่เป็นมิตร

“มึงไปกอดน้องมันทำไมเล่า” ไบรท์เอี้ยวตัวมากระซิบถาม

“เราบอกแล้วไงว่าเราไม่ได้ตั้งใจอะไบรท์ เรายืนยัน้องเป็นลูก
บาท” ผมกระซิบตอบกลับไป แต่ดูเหมือนน้องก็ยังได้ยินเสียงผมอยู่ดี

“กุปวุดหัว แฮ่ม! มึงอย่าคิดมากเลยทีพ... นาวามันอ้อง มันวง
มาทั้งวันแล้วแต่โดนพวกกูแก๊งจับเล่นบาสเลยคูมินๆ ไปหน่อย มัน
ไม่ได้ตั้งใจกอดมึงหรือ” คำอธิบายของไบรท์บอกให้รู้ว่าเจ้าตัวนั้น
ตั้งใจแก๊งผมจริง ๆ ถึงได้หอบหัวผมมาสนามบาสด้วยในวันนี้ แถมยัง
มาบอกว่าผมอ้องอีก...ผมไม่ได้อ้อง ผมก็แค่วงเท่านั้นเองอะ

ฐานทัพบพยักหน้าลงเป็นอันว่าเข้าใจ

ผมถูกไอ้ไบรท์ไล่มานั่งอยู่ข้างสนามแทน ตอนแรกผมตั้งใจว่า
จะกลับเลย...แต่คิดไปคิดมาแล้วรอกลับพร้อมน้องฐานทัพบดีกว่าจะได้
มีเพื่อนกลับด้วยในตอนเย็น สนามตอนนี้เริ่มมีคนเยอะขึ้น ซึ่งส่วนหนึ่ง
คือนักกีฬาที่มาเล่นและซ้อมกันเป็นปกติ ส่วนโค้ชกลับไปได้สักพักแล้ว

ก็คือเล่นกันจนฟ้ามืด ผมได้แต่นั่งคอยจับตาดูอยู่จนกระทั่ง
ไอ้ไบรท์วิ่งออกจากสนามมา ตามด้วยติมและน้องฐานทัพบ

“ไปมึง กลับกัน”

“เราไปกับน้อง” ผมชี้นิ้วไปยังฐานทัพบที่ยืนดื่ม้ำอยู่ สายตา
ดูๆ ปรายมองมาเล็กน้อยก่อนจะกลับไปสนใจโทรศัพท์ในมือต่อ

“เฮ้! ทางเดียวกันหรือวะ”

“...” ฐานทัพบพยักหน้า

ไบรท์หนึ่งเหมือนว่ามันกำลังใช้ความคิดก่อนจะหันไปคุยกับติม
ที่อยู่ข้างๆ “งั้นมึงกลับไปกับกู ส่วนไอ้นาวาก็ฝากมึงด้วยนะทีพ อย่าโยน
มันทิ้งไว้ข้างทางนะเว้ย” ไบรท์ทำหน้าที่จริงจังในขณะที่ฐานทัพบนั้นปราย
ตามามองผมอีกครั้งแต่ก็ไม่ได้พูดอะไร

“มึงโอเคไหมเนี่ย ถ้าไม่เดี๋ยวกูไปส่งมันเอง...ไม่ต้องผีนๆ”

“กลับกับผมได้ไม่เป็นไร” ลิ่นเสียงเรียบนิ่งผมก็ยิ้มออก เห็นไหม

ว่าน้องใจดีจริง ๆ นะ ผมไม่ได้คิดไปเอง ถึงแม้ว่าฐานทัพจะแอบดูแล้ว ก็ดูน่ากลัวมากก็ตาม

“โอเค งั้นแยกกันเลย ไปกันมึง” โบร์ทเดินแยกไปยังที่จอดรถ พร้อมกับติม

ผมยังคงยืนนั่งรอเด็กตัวสูงข้างกายตีมน้ำเสร็จ

“ตามมา” ฐานทัพเดินนำผมออกไป น้องออกจะเดินเร็วชนิดหนึ่ง บวกกับขยาวยด้วยผมก็เลยต้องวิ่งถึงจะตามทัน ออกมายืนรอรถอยู่ ตรงป้ายรถเมล์พร้อมกันกับน้องที่ยืนนั่ง ในขณะที่ผมเริ่มโอนเอน เพราะความง่วงสะสม อ้าปากหาวแล้วหาวอีกอยู่แบบนั้นจนกระทั่ง รถมา

ผมถูกน้องจับดันให้เดินขึ้นไปก่อน คนบนรถแอดัดจนแทบจะ ไม่มีที่ว่าง ผมหาฐานทัพไม่เจอ ไม่มีอะไรให้ผมสามารถยึดจับได้เลย ตอนนี้ รถเคลื่อนตัวออกพาให้ผมเซถอยหลังพร้อมกับมือของใครบางคนที่จับแขนผมเอาไว้และดึงให้เข้าไปใกล้

...

น้องฐานทัพนี่เอง

น้องยกมือขึ้นจับราวด้านบนเอาไว้ ดึงผมให้ขยับเข้าไปยืนชิดตัว

“ไม่อยากโดนเหยียบก็ยืนตรงนี่” ฐานทัพแสดงความใจดีด้วยการจับแขนผมไว้ด้วยมือข้างที่ว่างอยู่ เราหันหน้าเข้าหากันและผมแทบ จะสิงน้องอยู่แล้ว เวลาที่มีใครเข้ามาจะชนผม ฐานทัพก็จะดึงผมให้หลบ หรือไม่ก็ยกมือขึ้นมากันเอาไว้ให้

เห็นไหมम्म ผมบอกแล้วว่าน้องใจดี

ตอนนี้ผมคิดว่าตัวเองสนิทกับน้องแล้วละ

ผมโยกเยกไปตามแรงขับเคลื่อนของรถ ความง่วงสะสมทำให้ ผมไม่สามารถที่จะฝันลิ้มตาต่อไปได้อีกเมื่อจ่ายค่ารถไปแล้วเรียบร้อย เปลือกตาผมปิดลงตามแรงโน้มถ่วง รู้สึกได้ว่าตัวเองกำลังฟิงหัวไปกับอะไรบางอย่างในตอนทีหลับ

“นี่”

“หือออ”

“ใกล้จะถึงแล้ว ถอย” สิ่งนั้นดันผมออกทำให้ผมจำต้องลืมตา
ตื่น อ้าปากหาวพลางเงยหน้าปรือตาขึ้นมองเจ้าของฝ่ามือ

“สลอธ”

“เรียกเธอ” เมื่อก็เหมือนน้องจะเรียก

ฐานทัพขมวดคิ้วแต่ก็ไม่พูด พอรถจอดน้องก็ปล่อยมือออกจาก

ผม

“ลงไป”

“ขอบคุณนะฐานทัพ”

“อือ ไปสักที เดี่ยวประตูก็ปิด”

ผมอยากจะบอกลาและพูดคุยมากกว่านี้อยู่หรอก แต่กลัวประตู
ปิดก็เลยรีบก้าวพาตัวเองลงจากรถมาและยืนมองประตูที่ปิดลง

สนิทแล้วจริง ๆ ใช่มั้ย

ยิ้มกว้างด้วยใบหน้ามีน ๆ...อยู่คนเดียว

“แม่! พี่เขาเป็นอะไร”

“อย่าทักสิลูก”

“วันนี้ไปกินหมูกระทะกัน คืนวันศุกร์ต้องจัดสักหน่อย...

หมู'ทะเสร็จต่อที่ร้านเฮีย พวกมึงว่าไง” ไบรท์ตั้งตัวเป็นหัวใจชวน
เพื่อนเสียดคนอีกแล้ว ผมที่ตั้งใจว่าจะกลับไปนอนให้สมกับที่พุงนี้เป็น
วันหยุดนั้นก็ต้องหยุดชะงักให้แก่คำว่าหมูกระทะในทันที เกิดความ
ลังเลขึ้นมาในจิตใจ และแน่นอนว่าผมนั้นเอนเอียงไปทางหมูกระทะ
แล้วเกินครึ่ง

ไปกินก่อน...แล้วค่อยกลับไปนอน

เสียงหัวใจผมดังบอกมาแบบนี้...ถ้าอย่างนั้นไปกินก่อนก็ได้

“เราไปกินหมูกระทะ”

“ร้านเฮีย?”

“ไม่เอา เราจะกลับไปนอน” ผมปฏิเสธ ร้านเฮียที่ว่านี่ก็คือร้านเฮีย...เฮียที่ไม่รู้ว่าชื่ออะไรเพราะเพื่อนผมและคนอื่น ๆ ก็ต่างเรียกกัน แต่ว่าร้านเฮียเท่านั้น จำได้ว่ามีคนเคยบอกอยู่นะว่าเฮียเขาชื่ออะไร แต่ผมจำได้แค่มีคนเคยบอกนั่นแหละ จำชื่อไม่ได้ยุดี

“ไม่ได้เว้ย ไม่ไปร้านเฮียไม่ให้กิน”

“ทำไมโบรืททำร้ายเรา” :(

“ทำหน้าที่แบบนี้ไปกูก็ไม่ใจอ่อนอะ ไปร้านเฮีย”

“ก็ได้ ๆ เราไป”

สุดท้ายผมก็ต้องไป คนอื่น ๆ ในกลุ่มด้วยเช่นกัน ผมลองทักไปชวนน้องรหัสมากินหมูกระทะด้วยกัน แต่ปรากฏว่าน้องนั้นติดเรียนไปไม่ได้ก็เลยอดกิน ผมกับน้องรหัสไม่ได้คุยกันบ่อย ๆ มีบ้างที่เอาซีดีเอาเลกเซอร์เมื่อตอนปีหนึ่งไปให้น้อง แต่ก็ไม่ได้ถือว่าสนิท

“เลิกเรียนแล้วกลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนแล้วกัน ไปรถกู...เดี๋ยวแวะรับพวกมึงทีละคน” โบรืทอาสาเป็นสารถีในครั้งนี่ ซึ่งมันก็ปกติ นั่นแหละ

ให้ผมขับก็คงไปไม่ถึงร้าน...อาจจะได้ทัวร์นรกกันแทน

จะว่าไปแล้วผมไม่เจอฐานทัพมาสองวันแล้วนะ สนามบาสก็ไม่ได้อมา รถเมลล์ตอนเย็นก็ไม่เจอ ไม่รู้ว่าน้องหายไปไหน

ผมต้องแจ้งความคนหายหรือเปล่า...

“สี่คนตรงนั้นน่าจะเรียนใหม่ ไม่เรียนก็ออกไปนอกห้อง ฉันทอนุญาติ” เป็นอันว่าบทสนทนาของผมจบลงเมื่ออาจารย์ประจำรายวิชาส่งสายตาพร้อมกับเสียงกร๊อกรวดมาให้ ผมได้ช่วยยับปากกาวาดรูปเล่นสลับกับจุดเลกเซอร์ไปพลาง

พอหมดคลาสโบรืทก็ขับรถไปส่งผมและรอรับผมไปเลยทีเดียว

“กูให้มึงนอนเดี๋ยวมึงกินอนยาวอีก”

“เราไม่ได้ขนาดนั้น”

“มึงอะขนาดนั้นเลยนาว่า ได้นอนแล้วไม่ค่อยอยากจะตื่น”

“ไบร์ทพูดไม่รู้เรื่อง เราไม่คุยแล้ว” ผมตัดบททำหน้าที่มีนใส่เพื่อน
ตัวสูงที่ยื่นมือมาตบหัว ถึงใคร ๆ จะบอกว่าผมเป็นสลอชที่น่ารักน่า
เอ็นดู แต่ไอ้ไบร์ทก็ไม่เคยทำตัวเอ็นดูผมสักที ชอบบ้งคับให้ตื่นไปเรียน
แล้วก็ยังใช้กำลังกับคนตัวเล็ก ๆ แบบผม

ใจร้ายใช่ไหม...ทุกคนตีไบร์ทให้ผมที

“ไป กูเสร็จแล้ว เดียวไปรีบไ้ดิมกับไ้ไค้ชอิก วันนีวันศุกร์ด้วย
คนน่าจะเยอะ กูโทร. จองโต๊ะที่ร้านไว้แล้ว” สมกับเป็นไบร์ทจริง ๆ เลย

“สามชั้นจ้า”

“อ้วน!”

“เราพอม”

“ไม่นาน แดกแบบนี้เดี๋ยวก็อ้วน”

ไบร์ทพูดจาไม่น่าคุยด้วยเลย

ผมจะไม่คุย

“เฮ้ย สลอช! มึงกล้าเดินหนีกูหรือ ไ้ฮันว่า!!!”

“น้องนาวาน่ารักกก”

“นาวามา นั่งกับพี่ใหม่ลูก”

“พี่มีหมอนในรถนะนาวา เอาใหม่คะ”

เสียงหลายเสียงดังขึ้นหลังจากที่ไบร์ทพาผมและติ่มกับไ้ชมา
ถึงร้านเฮีย เรากินหมูกระทะกันมาจนอิมแปลล์ หนึ่งห้องผมตั้งแน่นอนจน
ไม่อยากจะเดินต่อ ผมยิ้มกว้างให้แก่เหล่ารุ่นพี่ที่รู้จัก ส่วนใหญ่ที่เห็น
ในร้านจะเป็นเด็กวิศวะทั้งรุ่นพี่รุ่นน้องเต็มไปหมดเลยที่ส่งเสียงทักทาย
ผม

“ดั่งนะมึงอะ”

“เรามีเพื่อนเป็นเดือน”

“จ้า ๆ” ไบร์ทยิ้มขำ ที่จริงแล้วไม่ค่อยมีใครรู้จักหรือสนใจผม

หรือกินตอนที่เข้าปีหนึ่งมาแรก ๆ นะ แต่พอโบรท์เป็นตัวแทนประกวดเดือน ผมก็คอยวนเวียนไปหัดบิเฝ้ามันไง พวกกรุ่นพีก็เลยเริ่มรู้จัก พอมาปีสองรุ่นน้องก็รู้จักผมด้วยอีก

ทุกคนรู้จักผม...แต่ผมไม่รู้จักใครเลย

บางคนจำหน้าได้แต่ก็จำชื่อไม่ได้

“นั่งกับพวกกูมา ๆ” แล้วพวกผมก็ถูกชวนให้ไปนั่งร่วมโต๊ะกับรุ่นพี่ปีสาม

แต่ละคนตี๋มเหล้ากันเป็นน้ำเปล่า และไม่แปลกเลยที่จะเริ่มมีใครบางคนเมาและลุกขึ้นเต้นอย่างเมามันทั้ง ๆ ที่เพลงในร้านนะเป็น... เพลงช้า เศร้าด้วย แต่ตัดภาพมาที่โต๊ะของรุ่นพี่ผมแล้วเหมือนมีเสียงเพลงแดนซ์เข้ามาในหัวเลย

ผมเริ่มตี๋มแต่ไม่ได้เยอะ

ผมไม่ค่อยตี๋มเหล้า...ถ้าตี๋มเยอะและเร็วเกินไปก็จะเมาง่าย แต่ไม่ใช่ที่ผมจะตี๋มไม่ได้เลย

เริ่มนั่งผมก็เริ่มวงง อ้าปากหาวเท้าคางมองโบรท์ที่กำลังดวลเหล้าอยู่กับพี่เดือนปีสามเจียบ ๆ ใครบางคนลुบหัวผมนั่นยิ่งทำให้เคลิ้มเข้าไปใหญ่

“กรี๊ดดด น้องน่ารัก”

“อยากได้ไปเลี้ยงที่บ้านอะมึงง”

เลี้ยงผมขอแค่ที่นอนกับของกินพอ จะอยู่ด้วยตลอดไปเลย หึ ๆ

ไอ้โบรท์พ่ายแพ้ให้แก่รุ่นพี่ปีสาม มันเดินกลับมา นั่งลงข้างผมด้วยท่าทางซิลซิล ไม่มีอาการอะไรเท่าไร เมื่อก็ผมเหมือนจะเห็นเพื่อนของน้องฐานทัพห่างออกไปสองสามโต๊ะ ผมเพิ่งสายตามองอีกทีจินแนใจว่านั่นคือเพื่อนของฐานทัพจริง ๆ

ว่าแต่น้องฐานทัพไม่มาเหวอ

“นาวาไปไหน”

“ไปหาน้อง”

“น้องไหนดะ”

“รุ่นน้อง” ผมบอกก่อนจะเดินเอื่อย ๆ เข้าไปหาน้องก็ก ส่วนอีกคนผมจำชื่อไม่ได้แล้ว...ที่จำน้องก็กได้เพราะน้องเอาขนมมาให้ผมบ่อย ๆ

“น้องก็ก”

!!!

“พะ...พีนาวา!”

ผมเหมือนผีเหวอ...น้องตกใจอะไรนะ

“พี่เองครับ มาเที่ยวเหวอ”

“ทักมันไม่ทักผมเหวอครับ น้อยใจนะเนี่ย” น้องอีกคนพูดขึ้น ผมยิ้มแห้งส่งสายตารู้สึกผิดไปให้ “น้องอย่าว่าเลยนะ พี่...คือพี่จำชื่อน้องไม่ได้”

“โห่ น้อยใจแล้วครับ ผมชื่อภพ”

“น้องภพ พี่จะจำเอาไว้เลยนะ”

“เจอครั้งหน้าพี่จำผมไม่ได้นี่ต้องหอมแก้มผมแล้วนะ” น้องภพหยอกล้อผมด้วยเสียงหัวเราะ ไม่รู้ว่าน้องพูดจริงไหม แต่ถ้าผมจำไม่ได้ ผมจะหอมแก้มน้องก็แล้วกัน

“ไร้สาระ”

อ๊ะ เสียงนี้

“น้องฐานทัพ”

“มาทำอะไร” ร่วงสูงด้านหลังผมเลิกคิ้วขึ้น ใบหน้าเรียบเฉยกับสายตาดูดันนั้นช่างส่งเสริมกันให้ดูน่ากลัวเข้าไปใหญ่ ผมก้าวหลบให้น้องเดินเข้าไปนั่ง พอรุ่นน้องตัวสูงหย่อนตัวลงผมก็อ้าปากตั้งท่าจะชวนคุยทันทีเพื่อความสนิทสนม แต่ก็ถูกเสียงของไปรษณีย์ขัดขึ้นมาก่อน “ไฉน่าว้า!”

“...” ผมหันกลับไปทีละตัวเอง ทำหน้ามึนงงใส่เพื่อนสนิทที่กักมือเรียกก่อนจะหันกลับมามองน้องฐานทัพด้วยความเสียดย

“พี่ไปก่อนนะ”

“อือ”

ผมหันหลังเดินกลับมาที่โต๊ะ ไบรท์ทำหน้าที่เครียดเล็กน้อย เหมือนกับมีอะไร “ไบรท์เป็นอะไร”

“พ่อถูกตามกลับบ้านวะ มึงกลับเลยไหม เดี่ยวกูไปส่งเลย”

ยังไม่อยากกลับบ้านเลย

“เราอยู่ต่อได้ไหม”

“แล้วจะกลับกับใคร” ใส้ไบรท์ทำหน้าที่เคร่งเครียดกว่าเดิม นั่นสิ ผมจะกลับกับใครถ้าไม่ใช่ไบรท์ ติมกับไค้ชได้ไหม นั่งแท็กซี่หารกันไง

“ติมกับไค้ช”

“มันไม่กลับ นู่นน โดนสาวลากไปแล้ว”

ทำไมทุกคนทิ้งผม ตอนไม่อยากมาก็ลากมา...พอไม่อยากกลับ ก็ทิ้งกันอีก

เรื่องมันเศร้า

“น้องนาวากลับพร้อมพี่ได้นะครับ เดี่ยวพี่ไปส่ง”

“เฮ้ย ๆ กูไปส่งตัวเอง”

“พวกมึงไม่น่าไว้ใจอะ กูไปส่งเอง กลับกับพี่นะคะน้องนาวา”

อย่างน้อยพวกรุ่นพี่ก็ใจดี...แต่ที่ผมเกรงใจจังเลย

ผมยังคงลังเล แต่ก็คิดแล้วละว่า ถ้าเป็นแบบนี้ก็คงต้องกลับแล้วจริงๆ ไม่อย่างนั้นต้องไปรบกวนพวกรุ่นพี่มันก็จะไม่ดี ระหว่างที่ยืนคิด ร่างร่างหนึ่งก็เข้ามายืนชิดกับผม ความสูงของอีกฝ่ายทำเอาผมต้องแหงนคอมองและชะงักไปเมื่อเห็นว่าเป็นใคร

“นาวากลับพร้อมผม”

...

“มึงแน่ใจนะทัพ”

คนดีนั้นหาไม่ยาก แต่ที่หายากนั้นคือคนหาย

“แปลกจัง”

“อะไร”

“ก็ฐานทัพจะไปส่งพี่”

“พูดมาก” รุ่นน้องตัวสูงพาผมเดินกลับมาที่โต๊ะของตนและเพื่อน ๆ น้องก็กักกับน้องภพโบกมือทักทายอีกครั้งพร้อมด้วยรอยยิ้ม ไบรท์ทกลับไปแล้วและผมก็เดินตามรุ่นน้องตัวสูงคนนี้มาด้วย เพราะผมมีคำถามจะถามน้องแต่ก็เพิ่งโดนว่ากลับมาเมื่อกี้ี่นี้เอง

ผมพูดมากไปหรือ...

ก็ผมแปลกใจจริงๆ ที่น้องจะไปส่ง ก็รู้นั่นแหละว่าเราสนิทกัน แต่ก็ไม่คิดว่าจะสนิทถึงขั้นไปส่งผมแบบนี้ ความสนิทของเราสองคนคงมากขึ้นเรื่อย ๆ แล้วแน่นอน ฉันผมชวนน้องไปนั่งกินขนมเล่นที่ห้องนอนดูหนังด้วยกันได้แล้วหรือยัง ปกติชวนไอ้ไบรท์หรือคนอื่นในกลุ่มก็ไม่ค่อยมีใครว่างเลย ที่จริงน้องก็กินนิสัยดีเหมือนกันนะ แต่ผมชอบฐานทัพมากกว่า

“มองอะไร”

“เราสนิทกันแล้วใช่ไหม”

“...”

“ไปกินขนมห้องพี่กัน”

“มาแล้วก็รีบไป” สุสานทัพทำหน้าดู ผมว่าผมก็ไม่ได้ทำอะไร ผิดไปนะ ทำไมอยู่ ๆ โดนสั่งให้รีบไปอีกแล้ว ก็แค่ชวนไปกินขนมที่ห้องเอง...ไม่ได้หรอก

“ไม่ได้มา พี่ปกติดี”

“...”

“มึงอย่ามาดูพี่นาวานะเว้ยไอ้ทัพ...พี่คร่ำบอบ ชวนผมสิ ผมอยากไปกินขนมห้องพี่” น้องก็ยิ้มร่าโบหน้าดูเป็นมิตร แตกต่างจากสุสานทัพที่ยังคงหน้าบึ้งตึงไม่รับแขก ถอนหายใจใส่ผมเสร็จแล้วก็หันไปจับจ้องที่อื่นแทน เหมือนน้องจะเบื่อ ๆ นะ ดูจากสายตาของน้อง แล้วก็การขยับมือโคลงแกว่งไปมาอยู่แบบนั้นแต่ไม่มีสัมผัสที่

“ได้สิ” ผมตบน้องก็ในขณะที่สายตาที่สังเกตเห็นสุสานทัพไปพลางแล้วจากนั้นก็ไม่ได้ฟังอีกเลยว่าน้องก็พูดอะไรกับผมต่อบ้าง

“พี่นาวาฟังผมปะเนี่ย”

“หือ? ฟังสิ พี่ฟังอยู่” ว่าแต่น้องก็พูดอะไรนะ จะว่าตามจริงแล้วผมนั่งมองสุสานทัพอย่างเดี๋ยวนเลย เสียงน้องก็กลอยเข้าหูซ้ายทะลุออกหูขวาจับใจความหลัก ๆ ไม่ได้เลยสักนิด น้องพูดเยอะพ้อ ๆ กับไอ้เบิร์ท และบางทีผมก็ฟังไม่ทันว่าน้องพูดอะไรไปบ้าง

ตอนนี้พี่กำลังสนใจสุสานทัพอยู่... พี่ขอโทษนะน้องก็

เพราะผมคิดว่ามันไม่ใช่แค่ความเบื่อหน่ายในสายตาของสุสานทัพ แต่เหมือนว่าจะเจอความเศร้าเอาไว้เล็กน้อยด้วย มองตามอะไรบางอย่างอยู่ตลอดเวลาจนผมต้องหันไปมองบ้าง ยึดตัวขึ้นชะงัด เพื่อให้เห็นสิ่งที่น้องกำลังมองอยู่

...

ผู้หญิงเหวอ

คนนั้น...คุณ ๆ แต่ผมจำชื่อไม่ได้

ฐานทัพมองเขาเหวอ

“คนที่มันชอบอะพี่ แต่ตอนนี้ทำใจอยู่...โดนหักอกมา” น้องภพก้มลงมากระชิบที่ข้างหูผม เส้นผมของน้องหล่นลงโดนแก้มผมให้ความรู้สึกจี้จี้จนทนไม่ไหวหลุดหัวเราะซ้ำออกมา จนฐานทัพหันมามองผมกับน้องภพหนึ่ง ทำเอาหลังยึดตรงทั้งคู่ในทันที

“อ่อยนะพี่ พี่ต้องลอง...ผมสั่งทุกครั้งที่มาเลย” น้องภพตีเนียนเลื่อนจานใส่ข้าวเกรียบมาตรงหน้า ผมตีหน้ามีนหยิบข้าวเกรียบใส่ปากคำโตพร้อมกับพยักหน้ารัวๆ ว่ามันอ่อย ทั้งที่ความจริงแล้วผมไม่ได้รู้สึกอ่อยเลยสักนิด

“อ่อยจริงด้วย...”

ฐานทัพเลิกสนใจผมสองคนและหันกลับไปมองที่ผู้หญิงคนเดิมอีกครั้ง

ไม่อยากจะเชื่อว่าฐานทัพจะออกหักกับเขาเป็นด้วย ก็น้องหน้าตาดีแถมยังใจดีอีกต่างหาก แต่ผมก็ไม่โทษผู้หญิงนะ...คนเรามีสิทธิ์ที่จะรักหรือไม่รักก็ได้ สักวันเดี๋ยวฐานทัพก็จะเจอคนที่พร้อมจะรักน้องเองนั่นแหละ แต่ในตอนนี้อยากสนิทกับน้องมากกว่านี้นี่อีก เพราะฉะนั้นน้องอย่าเพิ่งมีแฟนก่อน เดี่ยวจะทำคะแนนยากขึ้นไปกว่าเดิม

น้ำแข็งในแก้วของน้องละลายปนกับเหล้าจนหมดแต่ฐานทัพก็ยังคงไม่ดื่มมันสักอีก

คนออกหักเขาเป็นกันขนาดนี้เลยเหวอ

ผมไม่เคยออกหักก็เลยไม่รู้ไม่เห็นจะมีใครเข้ามาจีบผมเลยสักคน...ผมเองก็ไม่มีใครถูกใจด้วย มีแต่คนที่อยากสนิทอย่างน้องฐานทัพนี่

“ฐานทัพชอบกินอะไร”

“...” รูน้องตัวสูงเลื่อนสายตากลับมาเลิกคิ้วขึ้น “ถามทำไม”

“อยากรู้”

“ไม่บอกบอก”

“จื่อออ”

“ไม่มีของที่ชอบ มีแต่ของที่ไม่ชอบ” สุดท้ายฐานทัพก็ยอมตอบคำถามผม แต่มันเป็นคำตอบที่ไม่ค่อยช่วยให้ผมรู้จักน้องมากขึ้นเท่าไรเลย คนเราจะไม่มีของที่ชอบกินเลยหรอ ขนาดผมยังมีเลยนะ อย่าง หมูกระทะ ข้าวมันไก่ ขนมหีบ ซาลาเปา ขนมหิงสังขยา...แล้วก็จะอะไรอีกนะ มันเยอะมากเลย ผมนับไม่ไหว ถ้าน้องอยากรู้คงต้องกลับไปจดใส่กระดาษมาให้

“พี่ชอบกินหลายอย่างเลย”

“รู้”

“ฐานทัพรู้ด้วยหรอออ” ผมถามกลับเสียงยี้ด ตาเปิดขึ้นเล็กน้อยเมื่อรู้สึกตื่นเต้น แสดงว่าน้องก็สนใจอยากจะสนทนากับผมเหมือนกันใช่หรือเปล่า

“...”

“แล้วฐานทัพไม่ชอบอะไร พี่จะได้ไม่ซื้อไปให้อีก”

“ไม่ต้องซื้อ”

“พี่ซื้อคุกกี้ให้ไหม หรือซาลาเปา”

“...”

“พี่เดานะ...ฐานทัพต้องชอบบราวนี่แน่ๆ” ผมยังคงพูดต่อถึงแม้ว่าฐานทัพจะถอนหายใจใส่ก็ตาม สายตาน้องหลุบลงมองแก้วในมือก่อนจะยกดื่มทีเดียวจนหมด

ปึก!

ฐานทัพวางแก้วเหล้าลงและจ้องหน้าผมพูดออกมาเสียงดัง

“หน้ามีนฉิบหาย!”

“หือ พี่เหรออ”

“ถูกกลับแล้ว พวกมึงก็อย่าตึกมาก” เด็กตัวสูงลุกขึ้นยืนพร้อมดึงผมให้ลุกขึ้นตามด้วย ผมยังมีนั่งอยู่แต่ก็ยิ้มกว้างรับคำลาจากน้องทั้งสองคนไป ฐานทัพก้าวเดินได้ไม่กี่ก้าว ยังไม่ทันหิ้วผมออกจากร้าน ผู้หญิงคนเดียวก้นกับที่น้องเอาแต่มองเมื่อก็ก็เดินตรงเข้ามา

“ทัพจะกลับแล้วหรือ”

“อือ”

“พีนี้คิดว่าทัพจะอยู่รอไปส่งพี” อีกฝ่ายทำเสียงเศร้า สายตาจ้องมองฐานทัพที่ยืนนิ่งอยู่ข้างผม... จะร้องให้แล้ว ผมควรบอกให้ฐานทัพไปส่งเขาด้วยดีไหม

“ต้องไปส่งนาวา” มือแกร่งรั้งผมมายืนข้างๆ ตอนนั้นแหละที่ผู้หญิงคนนั้นสังเกตเห็นผม ไม่รู้ว่าผมไปทำอะไรให้หรือเปล่าเธอถึงได้ดูไม่ค่อยจะพอใจในแวบแรกที่ผมมองมา แต่ก็เปลี่ยนเป็นยิ้มหวานหยดเปล่งเสียงถาม

“ไม่เห็นรู้เลยว่าทัพก็รู้จักนาวาด้วย สวัสดินะ เราปู่...นาวานีน่ารักเหมือนที่คนอื่น ๆ เขาพูดกันเลยนะ”

...

ทำไมผมสัมผัสได้ถึงความไม่จริงใจในน้ำเสียง
แต่ผมอาจจะคิดไปเอง...

“ส่งนาวาแล้วมารับพีไม่ได้หรือ” ปู่เป่ย์พูดต่อและเดินผมไป ยื่นมือเข้ามาจับมืออีกข้างของฐานทัพแกว่งไปมาด้วยสายตาอ่อนหวาน

“ชี้เกียจับรถ”

“แต่ว่า---” ปู่เป่ย์จะพูดอะไรต่อสักอย่างแต่โดนลูกค้าเรียกขัดขึ้นมาก่อน เจ้าตัวก็เลยจำใจหันหลังเดินออกไป แต่ก็ยังคงหันมามองเด็กตัวสูงข้างกายผมเป็นระยะ ทำทางว่าสองคนนี้น่าจะมีอะไรมากกว่าคนที่แอบชอบหรือเปล่า ผมรู้สึกแบบนั้น

“ฐานทัพ”

“กลับเถอะ” น้องบอกและออกแรงดึงแขนผมให้เดินตามไปจนถึงรถที่จอดอยู่ ตอนแรกผมนึกว่าเราจะห้อยโหนรถเมล์กลับกันเสียอีก แต่กลายเป็นฐานทัพเอารถมาและพาผมกลับด้วย แค่เปิดประตูออกก็ได้กลิ่นน้ำหอมที่น้องใช้อยู่ ผมถึงเลวว่าจะขึ้นไปนั่งดีไหมเพราะรถน้องดูราคาแพงมาก

“...” เบาะน่านอนมากเลย

“นาวา”

“พีรู้แล้ว” ผมขานรับไป ย้ายร่างตัวเองเข้าไปภายในรถที่แอร์เริ่มเย็นขึ้นหลังจากปิดประตูได้สักพัก รถนั่งนิ่งมากเลยตอนขับออกมา เบาะก็นุ่ม... นั่งแค่แป๊บเดียวผมก็ตาจะปิดแล้ว ขยับกันไปมาบนเบาะหาที่ที่ลงตัวก่อนจะหันไปมองเจ้าของรถที่ขับรอมองทางเงียบ ๆ

“ฐานทัพแต่งงานกับพีใหม่”

ขอไปก่อนเพื่อพลงน่องตอบตกลง

“เพื่อเจ๊อ”

“พีก็ว่างั้น... ว่าแต่ทำไมน้องถึงมาส่งพีละ ทำไมถึงไม่ไปส่งบู่เป้” ผมถามด้วยความสงสัย ในเมื่อฐานทัพชอบบู่เป้ก็ไม่ควรปฏิเสธสิ

“...”

“มีปัญหาอะไรหรือเปล่า”

“กำลังตัดใจ”

“ใช้พีเป็นไม้กั้นหมาเหรอ” ผมถามกลับไป ผมตามอะไรไม่ค่อยทันก็จริง เชื่องช้าแต่ไม่ได้โง่ถึงขนาดจะเดาไม่ได้ว่าน้องทำอะไรอยู่นะ

“...”

“พีไม่โกรธนะ”

เหมือนได้ทำบุญ...

“อือ”

“แค่นั้น... ฐานทัพเบาแอร์หน่อยสิ แอร์มันเย็น” ผมปล่อยเรื่องไม้กั้นหมาให้มันผ่านไป ถึงยังไงผมก็อยากจะสนิทสนมกับน้องอยู่แล้ว แอร์ในรถนี่สิที่เป็นปัญหากับผม มันเย็นเกินไปทั้งยังโดนผมเต็ม ๆ เลยด้วย ต้องยกมือขึ้นมากันเอาไว้

“ไม่โกรธจริง?” ฐานทัพกดเบาแอร์ในตอนที่ถามผม

“ก็บอกแล้วไงว่าไม่โกรธ”

“...”

“นี่เบาแอร์แล้วหรือ”

“แป็บ” น้องตบไฟเลียวจอดรถข้างทางก่อนจะจัดการถอดเอา
เสื้อตัวนอกออกมาและส่งมาให้ผมที่ลูบแขนตัวเองไปมา

“ให้หรือ”

“อ้อ เอาห่ม...แอร์เบาสุดแล้ว” น้องว่าเสียงเรียบ ตบไฟขับรถ
กลับเข้าเลนเหมือนเดิม ระหว่างทางไร้เสียงพูดคุยอะไรอีก ด้วยความ
ที่รถติดบวกกับเบาจะนุ่มสบาย ผมก็เลยเผลอหลับไปโดยมีเสื้อของ
ฐานทัพห่มอยู่ช่วยให้ไม่เย็นมากจนเกินไป

“นาวา”

“จื่อ”

“ถึงแล้ว”

“ถึงแล้วหรือ” ผมงัวเงียลืมตาขึ้นมองไปรอบ ๆ

ถึงแล้วจริงด้วย

“เอาเสื้อมา” ฐานทัพส่งเสียงมาอีกครั้ง ผมหันมองน้องมิน ๆ
เบลอ ๆ ก็มลงมองเสื้อก่อนจะพยักหน้าถึงแม้ว่าจะสงสัยเล็กน้อยก็ตาม

“จะเอาเสื้อไปทำไม” บ่นงม้งำก่อนจะจับชายเสื้อตัวเองเล็กน้อย
เตรียมจะถอดออก

“ทำอะไร!” เสียงดุดังลั่นรถ ฐานทัพดึงมือผมกดเอาไว้แน่น

“ก็...ถอดเสื้อให้” ผมตื่นเต็มตาเพราะความตกใจจากเสียงของ
เด็กที่ตัวสูงกว่า ฐานทัพยกมือขึ้นเสยผมตัวเองก่อนจะยื่นมือมาคว้า
เสื้อที่กองอยู่บนต้นขาผมไป

“หมายถึงเสื้อผม”

...

เอ๊ะ!

...)

น้องหมายถึงเสื้อที่ให้ผม...แล้วผมจะถอดเสื้อตัวเองทำไม

//._./()

นี่ผมทำอะไรน่าอายลงไปอีกแล้วใช่ไหม

ผมเกาแก้มตัวเองแก้เขินกับความเข้าใจผิดของตัวเอง ดินะที่
ฐานทัพบอกผมก่อน ไม่อย่างนั้นผมคงได้ถอดเสื้อตัวเองออกไปแล้ว
แน่นอนเลย คนเพิ่งตื่นมันก็จะมึนงแบบนี่แหละ ผมรีบลงจากรถ
ดีกว่า น้องจะได้รับกลับเพราะนี่มันก็ตึกแล้ว ผมเองก็วังมากอยาก
กลับถึงหอไว ๆ แล้วเช่นกัน ตาปรีอปรอยในตอนที่ส่งยิ้มและบอกลา
รุ่นน้องร่วมคณะ

“พี่ไปนะ...”

“เดี๋ยว” แล้วลู่ ๆ ฐานทัพก็ดึงผมเอาไว้ กดล้อรถดับไฟชั่วคราว
กลับเข้าเลนทั้งที่ผมเพิ่งจะได้ปลดเข็มขัดนิรภัยออกและยังไม่ทันลงจาก
รถเลย

“คือ...มีอะไรหรือ”

“กินข้าวหรือยัง” น้องถามผม เสียงยังคงเฉยชาฟังแล้วไร้ความรู้สึก
รู้สึกเช่นเคย สายตาปราดมองมาทางผมเร่งให้ตอบคำถามจนสิ่งที่อยู่
ในหัวผมตีกันมั่วไปหมด มันนึกคำที่จะพูดออกแล้วนะแต่ผมยังนั่งมอง
หน้าน้องกะพริบตาใส่อยู่เลย

“เอ่อ...กิน กินแล้ว ไปกินหมูกระทะมานะ”

“หรือ”

“ใช่ แต่กินอีกได้ถ้าฐานทัพจะชวน” ไม่ดูเข้าข้างตัวเองเกินไป
ใช้หรือเปล่า ก็น้องถามเหมือนจะชวนแถมยังขับรถออกมาไม่ให้ผมได้
ลงไปอีก ต้องคาดเข็มขัดนิรภัยใส่กลับไว้เหมือนเดิมเพราะในเมืองช่วง
ตึก ๆ จะมีด่านเยอะ อีกอย่าง...ปลดอภัยเอาไว้ก่อนด้วย ผมยังไม่อยาก
ตายทั้งที่ยังไม่ได้กลับไปนอนหรอกนะ

“รู้ได้ไงว่าจะชวน”

“อ้าว ไม่ได้จะชวนพี่หรือ” หน้าแตกเลยสิ

เงินรอบที่สองแล้วนะ

“อ้อ ชวน”

...

แน่ะ

ฐานทัพนี่ยิ่งไงนะ พุดจาวกวนทำผมมงไปหมดแล้ว
สรูปน้องชวนผมใช้ไหม

“ฐานทัพจะกินอะไร”

“ไม่รู้” สิ่งที่น่าองตอบข้างเป็นตัวเลือกให้ผมได้ดีจริง ๆ ตัวเอง
จะไปกินแก๊ง ๆ ทั้งยังชวนผมด้วยแต่กลับไม่รู้เนี่ยนะว่าจะกินอะไร

“ไม่มีที่อยากกินเลยเธอ”

“...ก๊วยเตี๋ยว”

“จั้นต้องร้านเฮียเข้ม” ผมรู้จักร้านอาหารในละแวกนี้เกือบทุก
ร้านนั่นแหละ แต่ไม่ได้กินบ่อยแค่จดจำเวลาที่มากินเฉย ๆ ถ้าอ้อยก็
จะมากอีก ร้านเฮียเข้มต้องกลับรถไปอีกฝั่งหนึ่ง มีที่จอดรถให้สามารถ
จอดรถใหญ่ได้ และในเวลานี้คนจะไม่เยอะเท่าไรเพราะมันดึกแล้ว ช่วง
ที่คนเยอะ ๆ จะเป็นช่วงสองทุ่มสามทุ่ม ซึ่งตอนนั้นที่ผมมาแทบจะหา
ที่นั่งไม่ได้เลย

“อ้อ บอกทาง”

“เดี๋ยวก่อนไปกลับรถข้างหน้าก่อน แล้วพี่จะบอกทางต่ออีกที”

“อ้อ”

ฐานทัพดับไฟจอตรถกลับรถอยู่สักพัก อย่างที่บอกว่าร้านนั้น
ไม่ได้สังเกตยากผมจึงไม่ต้องบอกทางน้องละเอียด แค่บอกและชี้ไปก็
สามารถมองเห็นได้ ฐานทัพขับรถเข้าไปจอดตรงพื้นที่สำหรับจอดรถ
ลูกค้าโดยเฉพาะ ข้างในร้านมีคนบางตาสร้างความพอใจให้แก่เด็ก
ตัวสูงที่ก้าวลงรถมา หลังจากปล่อยให้ผมลงมายืนรออยู่สักพัก

“อ้อยใช้ไหม”

“อ้อยสิ ไม่งั้นพี่จะพาฐานทัพมาเธอ” ผมภูมิใจนำเสนอมาก
เลยนะ ร้านเฮียเข้มต้องกินต้มยำเพราะมันเข้มข้นมาก ๆ ส่วนน้ำตัก

ก็อร่อยเช่นกัน หมี่เกี๊ยวก็ของเด็ดประจำร้าน ถ้ามาแล้วต้องกิน ไม่กินถือว่าพลาดมาก ๆ นี่ผมไม่ได้คำโฆษณาหรอกนะ แต่แค่อยากจะยืนยันกับทุกคนว่าร้านเฮียเข้มนะอร่อยมากกก

ผมเดินนำฐานทัพเข้าไปด้านในร้าน เลือกโต๊ะไม้สะอาด ๆ โต๊ะหนึ่งก่อนจะนั่งลงหยิบเมนูส่งไปให้เด็กตัวสูงที่อยู่ตรงข้ามกัน

“ผมเอาหมี่เหลืองต้มยำรวมครับ” บอกกับพี่สาวพนักงานที่ส่งยิ้มมาให้พาลงจดเมนูที่ผมสั่งลงไปบนกระดาษ นี่ยังไม่หมดนะ...ต้องสั่งอย่างอื่นด้วย “แล้วก็ลวกจิ้มรวม...เอ่อ...ฐานทัพกินเนื้อใหม่”

“กินได้”

แปลว่ากินสินะ “ลวกจิ้มรวมเนื้ออีกอย่างหนึ่งครับ”

“ผมเอาหมี่ขาวเนื้อเป็ดย่างน้ำตกรับ”

“คะ ทวนรายการอาหารนะคะ หมี่เหลืองต้มยำรวมหนึ่งที่ ลวกจิ้มรวมเนื้อหนึ่งที่ และหมี่ขาวเนื้อเป็ดย่างน้ำตกรับหนึ่งที่ รวมทั้งหมดเป็นสามรายการนะคะ” เสียงของพนักงานในร้านฟังดูนุ่มนวลชวนให้สั่งเพิ่มยังไปก็ไม่รู้ นี่เป็นอีกหนึ่งเหตุผลที่ผมชอบร้านเฮียเข้ม

บริการทุกระดับประทับใจ...

“ครับ”

“เครื่องดื่มรับเป็นอะไรดีคะ”

“น้ำเปล่า”

“น้ำเปล่านะคะ คุณลูกค้ากรุณารอสักครู่ นะคะ”

ผมหยิบตะเกียบขึ้นมาถือรอในระหว่างนั้น ฐานทัพนั่งจ้องโทรศัพท์ของตัวเองที่สั่นครืดอยู่บนโต๊ะแสดงชื่อของคนที่โทร. เข้ามา แต่ก็ไม่คิดจะรับ ผมเห็นท่าทางของน้องเหมือนจะลังเลอยู่นิดหน่อยเดาว่าคงคิดว่าจะรับหรือไม่รับดี เดียวยื่นมือไปเดี๋ยวจักมือกลับ สุดท้ายก็คว้าโทรศัพท์ขึ้นมาเลื่อนตัดสายและวางลงที่เดิมด้วยสายตาที่ไร้ความลังเลอีกต่อไป

“ไม่รับเหวอ”

“ไม่”

ไม่ก็ไม่...

ไม่ถามต่อหรือกตัญญูเด็กดีให้อีก

จะว่าไปผมก็กินเยอะเหมือนกันนะวันนี้ หมูกระทะยังไม่ทันได้
ย่อยเลย มากินก๋วยเตี๋ยวต่ออีกแล้ว พอกลับถึงห้องกินนอนอีก ผมเห็น
ภาพตัวเองตัวกลมนอนอืดอยู่บนเตียงในอีกสัปดาห์ข้างหน้าแล้วละ

ผมกับฐานทัพไม่ได้คุยอะไรกัน ต่างฝ่ายต่างนั่งกินก๋วยเตี๋ยวกัน
เงียบ ๆ จนหมด น้องมองผมด้วยความฉงนที่สามารถยึดทั้งก๋วยเตี๋ยว
และลวกจิ้มรวมเนื้อได้หมด มันก็จุก ๆ อยู่นะเพราะว่ากินเยอะเกินไป
แล้ว อยากจะนอนอยู่ตรงนี้สักพัก ไม่อยากขยับเขยื้อนกายเลย

“สลอธ”

“อ้ออ...พี่ไม่ใช่สลอธ” ถึงใคร ๆ จะพากันตั้งฉายาผมแบบนั้น
ก็เถอะ

“อืมหรือยัง”

“อืม พี่ไม่ไหวแล้วฐานทัพ...คลานไปที่รถได้ไหม” ผมถามเสียง
เอื่อย เหลือบตาขึ้นมองเด็กตัวสูงที่ทำหน้าเอือม ๆ หันไปเรียกพนักงาน
มาคิดเงิน

ผมผงกหัวขึ้นล้วงกระเป๋าใส่ตังค์ออกมาหยิบแบงก์ร้อยส่งไปให้
น้อง

“ของพี่”

“อ้อ” ฐานทัพรับเงินจากผมไปก่อนจะส่งบิลและเงินทอนในส่วน
ของผมมา “ลุกขึ้น”

“นั่งก่อนไม่ได้หรือ”

“ดีกแล้ว”

“พี่เดินไม่ไหว”

“คลานไป”

“ฐานทัพ...”

“อย่าเยอะนาวา กินเยอะเอง”

ทำไมน้องต้องทำเสียงดุกกับผมด้วย นี่ผมเป็นพี่นะ อายุมากกว่า ทั้งยังเป็นรุ่นพี่ร่วมคณะด้วยอีกต่างหาก ผมลืต้องน้องนะ แต่ลำพัง หน้ามึน ๆ กับความเซื่องช้าของผมจะเอาอะไรไปดุน้องได้ ขนาดเตียง กับไบร์ทบางทีผมยังเถียงมันไม่ค่อยจะทันเลย ต้องเอาความมั่นใจสู้

“ฮือออ ไปแล้ว ๆ” ผมลุกจากเก้าอี้ไม่สบกับนัยน์ตาของรุ่นน้อง ตัวสูง เดินลากเท้าออกจากร้านไปทีไรอย่างเซื่องช้า สุสานศพก็ทำหน้าที่นำกลั้วใส่ผมอยู่ตลอด

พุงมันหนัก...อย่าว่าพี่

ผมจะไม่กินเยอะแบบนี้อีกแล้ว สัญญากับตัวเองเอาไว้เลย

ในเช้าวันหยุดผมนอนคุ้ยอยู่ใต้ผ้าห่มพร้อมกับพัดลมที่เปิดจ่อมาอย่างไม่คิดจะลุกไปไหน ถึงแม้ว่าในตอนนี้เป็นเวลาเกือบเที่ยงแล้วก็ตาม โทรศัพท์สั้นครี๊ดขึ้นเบอร์ของไบร์ทที่โทร. มาหาผม ตั้งแต่เช้าและเป็นต้นเหตุให้ผมต้องตื่นขึ้นมาแบบนี้

ผมกดรับสายพลิกตัวคว่ำหน้าลงบนหมอนกรอกเสียงพูดอู้อี้ตอบไป

“ไบร์ทโทร. มาทำไม”

วันนี้เป็นวันหยุดของผม

ผมนอนอนนิ่ง ๆ อยู่บนเตียงไม่ได้เหวอ

[มึงยังไม่ตื่นอีกเหวอสลอธ!]

“วันนี้วันเสาร์นะไบร์ท...ใครเขาตื่นกัน” ผมตอบกลับ ถอดตัวลุกขึ้นจากเตียงก่อนจะโตะเซเข้าห้องน้ำไปล้างหน้าล้างตา

[ก็มีแต่มึงนี่แหละที่ยังไม่ตื่น นอนหรือซ้อมตาย]

“ก็นอนไง...”

[พอ...กุลิมเลยไอ้สัสว่าโทร. มาหาทำไม]

“นั่งวางก่อนนะ...นี่ก็ได้ไบร์ทค่อยโทร. มาใหม่ก็แล้วกัน” ผมอ้า

ปากแปร่งฟันขณะที่พูดคุยกับไบรท์ไปด้วย “เราจะไปหาข้าวกิน”

[ตื่นมาก็แตก]

“นี่คือเรื่องที่ไบรท์จะพูดกับเราเหรอ” หยาบคายมาก ๆ แต่ก็ถูกของไบรท์...ตื่นมาผมหิวผมก็ต้องกินสิ มันแปลกตรงไหนกัน

[ไม่ใช่! เออ นึกออกละ...วันนี้ไปร้านเฮียกัน]

...

อีกแล้ว

“เมื่อวานไบรท์ยังหนักลึบก่อนอยู่เลย” จะชวนไปอีกนี่มันใจหรือเปล่าว่าผมจะไม่ต้องไปหาคนกลับด้วยทีหลังอีกนะ ผมไม่มีปัญหาหรือกรเรื่องจะไปหรือไม่ไป เพราะเมื่อวานแอบถามน้องฐานทัฟไปแล้วว่าไปนั่งที่ร้านเฮียบ่อยไหม แล้วน้องก็ตอบกลับว่า...

‘อยากรู้ก็ดูเอาเอง’

...)

เป็นคำตอบที่ฟังดูต้องใช้ความพยายาม

[วันนี้ไม่เหนื่อย พอกับแม่กูไปเยี่ยมย่าที่ได้วะ...วันนี้ซิลด์]

อ้อออ แบบนั้นผมไปก็ได้

“ไบรท์มารับเรานะ”

[เออออ ก็รับตลอดปะ]

“งั้นเจอกันตอนเย็น”

[มึงทำเสียงให้สดชื่นหน่อยได้ไหม เวร กูฟังแล้ววังงตามเลย]

“ง่วงก็ไปนอนสิ”

[ไอน้าว ไอออยย กูชี้เกียจคุยกับมึงแล้ว ไอ้สลอธ! แค่นี้แหละ] ไบรท์โวยวายผ่านโทรศัพท์ก่อนจะกดตัดสายไป นูแทบแตกเลยเมื่อกี้... ผมก็แค่หยอกเล่นนิดหน่อยเอง ไม่รู้ว่าไบรท์จะเสียงดังทำไม ชี้หุผมเต็นระบำชาวเกาะแล้ว

พอวางสายจากไบรท์ผมก็สวมตะแคงเท้าลงมาสั่งข้าวผัดกินที่โต๊ะ หอ วันนี้ชี้เกียจ...กินที่นี้ก็พอ กินเสร็จแล้วค่อยขึ้นไปนอนต่อรอ

ให้เบิร์ทมารับในตอนเย็น

เป็นความคิดที่ดีมากจริง ๆ

ผมดักข้าวใส่ปากทีละคำ ผ่านไปห้านาทีข้าวก็ลดลงไปครึ่งจาน จนกระทั่งหมดลงใช้เวลาเกือบสิบห้านาทีในการกิน ผมเดินต่อไปซื้อ น้ำ ถือดูกลับขึ้นห้องพร้อมกับกุญแจในมือ ผมอยู่แค่ชั้นสามนี้เอง ห้อง 308 เดินแป๊บเดียวก็ขึ้นมาถึง

ดูหน้าไปเพลิน ๆ จนกระทั่งหมดขวดผมก็มาถึงห้องพอดี

บิดลูกบิดออกแรงดันไปเต็มที่

ปึง!

“...”

คือว่า...ผมเดินชนประตูห้อง ;-; จะ...เจ็บมาก เมื่อกี้ก็นึกว่าตัวเองไปไปแล้วนะ ผมยังไม่ได้ไขหรือกหรือ

ซ้ารอยเดิมอีกแล้ว มันเพิ่งจะจางลงเมื่อไม่กี่วันก่อนเองนะ

รู้สึกอายเล็กน้อยเพราะตรงสุดทางเดินมีกล้องวงจรปิดอยู่ด้วย ผมรีบไขประตูกลับเข้าห้องอย่างรวดเร็ว ช่วงเวลาหลังจากนี้ก็เปิดเครื่องปรับอากาศ ปีนขึ้นที่นอนเตรียมตัวนอนต่อ ภายในห้องมีดีทีบ เพราะผ้า màn ที่ผมดึงปิดไว้ข้างเป็นบรรยากาศที่ดีเหมาะแก่การนอนจริง ๆ เลย

ขอบคุณโลกใบนี้ที่มีที่นอนให้แก่คนแบบผม...

ฝันดี

เวลา 21.16 น.

“วันนี้คนเยอะนะอะ”

“วันเสาร์โง่มึง ปลดปล่อย ๆ สนใจโยกย้ายหน่อยไหม” ให้อ์เบิร์ท ทำท่าโยกไปโยกมา ผมส่ายหน้ารัว ๆ ให้มันก่อนจะดันหลังเพื่อนสนิท ให้ตรงไปยังโต๊ะที่มีติดกับโด้ซันนั่งรอกันอยู่ก่อนแล้ว เครื่องดื่ม แอลกอฮอล์ทยอยนำออกมาพร้อมกับน้ำอัดลม ผมไม่ดื่มในวันนี้แต่

นั่งเท้าคางมองไปรอบร้านสำรวจดูว่าน้องฐานทัพจะมาอีกหรือเปล่า
“มองไรวะ”

“เปล่า...ไบรท์ ไบรท์รู้จักปูเป้ไหม” ผมถาม

ไบรท์รู้จักคนเยอะ แต่ก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าจะรู้จักคนไหนไหม
ถามไปก่อนถ้าไม่รู้จักก็ไม่ใช่ไร

ผมเห็นปูเป้นั่งตักใครสักคนอยู่ ทำทางว่าวันนี้จะไม่ทำงาน

“ปูเป้? ปูเป้ที่ทำงานร้านเฮียนี้ปะ?”

ไบรท์รู้จักสินะ

“อือ”

“รู้ๆ เขาเป็นแฟนกับไอ้ติ้วอะ นั่นไง...คนที่เขานั่งตักอะชื่อติ้ว”

ไบรท์พยักพยเปิดใบหน้าแทนการชี้เพราะมันอาจจะเป็นชนวนชนวนดีกัน
ได้ ผมพยักหน้ามองต่ออีกสักพักก่อนจะหันกลับมา

“คบกันนานแล้วหรือ”

“ก็นานนะ กูไม่แน่ใจอะ...มึงถามทำไมเนี่ย ปกติไม่สนใจเรื่อง
ของคนอื่น”

“เออ อย่างบอกนะว่ามึงชอบปูเป้?” ตีมพูดขึ้นหรีตาจับผิดมา
ทางผม

นั่นมันหยาบคายกว่าคำว่าผมอ้วนอีก

ผมตีหน้ายุ่งก่อนจะส่ายหน้าไม่พูดต่อ ก็แค่อยากรู้เฉยๆ แปลว่า
ที่ฐานทัพตัดใจก็เพราะปูเป้มีแฟนแล้วใช่ไหม แล้วเมื่อวานทำไมถึงมา
ทำท่าทางแบบนั้นกับน้องละ

จับปลาสองมือหรือ

“เอ้า นั่นน้องเรานี้หว่า ไอ้ทัพมันก็มาบ่อยเหมือนกันนะ” ไค้ช
เรียกความสนใจจากผมด้วยชื่อของคนคนหนึ่ง ผมเงยหน้าขึ้นมองตาม
ร่างสูงของเด็กหนุ่มที่ตรงไปนั่งลงบนเก้าอี้ตัวสูงหน้าบาร์คนเดียว
ไว้เพื่อนมาด้วยเหมือนเมื่อวาน

“มองใหญ่ มึงนี่ชักจะยังงี้แล้วนะ” ไบรท์ทกอดอกมองหน้าผม

ซึ่งผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าไบรท์พูดถึงเรื่องอะไร

“...อะไรของไบรท์”

“มึงนั่นแหละ ชอบไอ้ทัทมันเหรือ”

ชอบ?

บ้าแล้ว ผมแค่อยากสนิทกับน้องเฉย ๆ เหวือก ไม่ได้ชอบนะ

“ไปกันใหญ่แล้วไบรท์ เราไม่ได้ชอบ”

“กูไม่เชื่อ”

“เรื่องของไบรท์ เราไปหาน้องดีกว่า” ผมตีหน้ามีนลุกจากโต๊ะออกมา ก้าวขาตรงไปหาน้องฐานทัพพร้อมรอยยิ้ม

ผลัวะ!

ตุ๊บ!

กร๊ิดดด

“แตกเหล่าไม่ร่อยเท่าแตกตีนกูใช่ไหม กูอยู่ของกูเงียบ ๆ แล้วนะ เป็นเหยื่ออะไรต้องหาเรื่อง”

ผมหยุดนิ่งอยู่กับที่ตั้งแต่เห็นคนชื่อดิวิเดินเข้าไปพูดอะไรบางอย่างกับฐานทัพด้วยสีหน้ายียวน พร้อมกับตบลงบนแก้มเหมือนหยอกล้อ และหลังจากนั้นก็ถูกต่อยหงายล้มลงไปบนพื้นพร้อมกับเสียงที่เต็มไปด้วยอารมณ์โกรธของฐานทัพ

เสียงกร๊ิดร้อง ผู้คนแตกตื่นขยับถอยห่าง แต่ก็ยังคงเกาะติดสถานการณ์ราวกับนักข่าวภาคสนาม มีบางคนยกโทรศัพท์ขึ้นมาถ่ายไว้ด้วย

ฐานทัพตรงเข้าไปและยกเท้าเตะเข้าไปที่คนชื่อดิวิเต็มแรง

ผมอยากจะเข้าไปห้ามอยู่นะแต่ว่าหาผม...มันไม่ขยับอะ

“ทัท! ทัทเป็นบ้าอะไร ถอยนะ ถอยไปเดี๋ยวนี้” ปูเป้เป็นคนเดียวที่วิ่งเข้าไปห้ามฐานทัพและผลักออก หันซ้ายขวาก่อนจะคว้าเอาแก้วบรรจุเครื่องดื่มสี่รสไปเต็มหน้าน้อง

“เป็นหมาบ้าหรือไงถึงได้เที่ยวกัดคนอื่นเขาไปทัว!”

อะไรกัน...เมื่อวานยังทำเสียงอ่อนน้อมต่อหน้าผมอยู่เลย หรือ เพราะฐานทัพต่อแยกตัวเองก็เลยโกรธอย่างนั้นหรือ

“หุบปาก”

“ทัพ!”

“บอกให้หุบปากไป!”

กริบ...

เสียงทั้งร้านเลย ฐานทัพจ้องหน้าปุ๊บเป็นิ่ง “ผมพอแล้ว ต่อไปถ้า มีปัญหากับมันก็ไม่ต้องมายุ่งกับผมอีก แล้วก็ลாம்โซ่แฟนพี่ให้มันตี ๆ ด้วย หลุดมาหาผมอีกเมื่อไร...ผมไม่ปล่อยให้มันรอดตีนผมแน่” เสียง ของน้องดังชัดทุกคำพูด ก่อนที่เจ้าตัวจะหันเดินออกมาเงยบ ๆ เคลื่อน ผ่านร่างผมไปโดยไม่หยุดทักทายแม้แต่บ่อย

อ่า...น้องจะโอเคหรือเปล่า

“มึงอย่าคิดจะตามมันไปเชียว” ไบรท์เตือนผมเสียงจริงจัง

“เดี๋ยวเรามานะ” ผมเป็นห่วงน้องอะ ตามไปห่าง ๆ ไม่เข้าใกล้ ก็ได้ แต่ไม่อยากจะให้อยู่คนเดียว

“ไอ้นาวา! เวร มึงฟังกูบ้างไหมเนีย” เสียงของไบรท์ไล่หลังมา แต่ผมไม่สนใจยังคงเดินออกจากร้านตามน้องไปห่าง ๆ

ฐานทัพเดินไปตามถนนก่อนจะไปหยุดนั่งอยู่บนเก้าอี้ที่มีเสไฟฟ้า ให้แสงสว่างอยู่ใกล้ ๆ น้องหันมามองผมเหมือนรู้ว่าผมจะตามมา มอง เสร็จก็ก้มหน้าลงไม่พูดอะไร ปล่อยให้ผมขยับเข้าไปใกล้เรื่อย ๆ จน สุดท้ายก็ไปหยุดอยู่ตรงหน้าน้อง

“มาทำไม”

“...ก็แค่มาดูนะ”

“กลับไป”

“พี่มีผ้าเช็ดหน้านะ ทัพเปียกหมดแล้วอะ” ผมย่อตัวลงพร้อมกับ ผ้าเช็ดหน้าของตัวเองที่พกเผื่อเอาไว้เพราะผมจะแพ้อากาศบ่อย แต่ ผืนนี้ยังไม่ได้อ่านนะ ผมแตะผ้าเช็ดหน้าลงบนหน้าฐานทัพ น้องก็เงยหน้า

ขึ้นด้วยสายตาเอาเรื่องจนผมหลับตาแน่นนึกว่าจะโดนต๋อยเข้าให้แล้ว
 ฟันจ๋าฟันยาวลาก่อน...

...

เจียบ

ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ฐานทัพไม่ต๋อยผมอย่างที่คิด น่องนึ่งนึ่งปล่อยยให้ผมขยับมือเซ็ด

ต่อ

“พี่ทำไปทำไม”

“ทำอะไรหะ”

“ที่กำกับผม...ผมรำคาญพี่ ไล่พี่ แล้วทำไมพี่ยังมาวนเวียนอยู่
 อีกระ” ฐานทัพเหมือนจะเค้นให้ผมตอบ ซึ่งผมก็เจียบสักพักแต่มือก็
 ยังคงเซ็ดซึบน้ำบนหน้าน้องต่อ

“...พี่ไม่เคยบอกหะว่าอยากสนิทด้วย”

“ทำไม”

“ตั้งแต่แรก...พี่ว่าฐานทัพใจดี”

“...”

“อย่าเสียใจเลยนะเรื่องปู้ปี้เนะ ทัพต้องเจอคนที่ดีกว่านี้แน่ๆ”

“อือ”

“เขารู้ว่ากันว่า...คนดีนั้นหาไม่ยาก แต่ที่หายากนั้นคือคนหาย

ผ่าม!”

“...” ฐานทัพขมวดคิ้วทำหน้าเอือม

“...ไม่ขำหน่อยหะ พี่คิดตั้งแต่เดินตามทัพออกมาเลยนะ”

“หึ ๗”

ขอโทษนะ...หึ ๗ นี่แปลว่าหัวเราะแล้วใช่ไหม

(.-.)

ใช่แหละเนาะ